

RUTH

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET BOEK RUTH.

Deze korte geschiedenis van de huiselijke aangelegenheden van een particulier gezin volgt gevoeglijk op het boek der Richteren daar de gebeurtenissen, hier verhaald, plaatshadden in de dagen der richteren en zij gaat ook gevoeglijk aan de boeken van Samuel vooraf, omdat aan het einde er van David ingeleid wordt. De Joden scheiden het echter in hun Bijbels van beide deze boeken, en maken het tot een van de vijf megilloth, of rollen, die zij aan het einde bij elkaar plaatsen, en wel in deze volgorde: Het Hooglied, Ruth, de Klaagliederen, de Prediker, en Esther. Het is waarschijnlijk dat Samuel de schrijver is van dit boek. Het verhaalt geen wonderen of wetten, geen oorlogen en overwinningen, geen staatsomwentelingen, maar eerst de beproeving, en daarna de vertroosting van Naomi, eerst de bekering en daarna de verhoging van Ruth. Veel zulke gebeurtenissen zijn voorgevallen, die wij misschien even waardig vinden om vermeld te worden. Maar God oordeelde het goed en gepast dat deze ter onzer kennis zou gebracht worden, en zelfs gewone geschiedschrijvers achten zich vrij om hun onderwerp te kiezer. Het doel van dit boek is:

I. Ons te wijzen op Gods voorzienigheid, ons te tonen hoe zij bekend is met onze bijzondere aangelegenheden, en ons te leren om in alles het oog op haar gericht te houden, God te erkennen in al onze wegen, en in alle gebeurtenissen, die ons betreffen. Zie 1 Samuel 2:7, 8; Psalm 113:7-9.

II. Ons tot Christus te leiden, die van Ruth afstamde; een gedeelte van Zijn stamboom eindigt dit boek, vanwaar het overgebracht is in Mattheus 1. In de bekering van Ruth de Moabietische en hare vermelding in de geslachtslijst van den Messias hebben wij een type van de roeping der heidenen ter bestemder tijd, tot de gemeenschap van Christus Jezus onzen Heere. Van de beproeving van Naomi en Ruth hebben wij een bericht in Hoofdstuk 1. Voorbeelden van hare naarstigheit en nederigheit in Hoofdstuk 2. Haar in verwantschap komen met Boaz in Hoofdstuk 3. Haar gelukkige vestiging hierdoor in Hoofdstuk 4. En laat ons ons herinneren dat het toneel der gebeurtenis Bethlehem is, de stad waarin onze Verlosser is geboren.

HOOFDSTUK 1.

1 In de dagen, als de richters richtten, zo geschiedde het, dat er honger in het land was; daarom toog een man van Bethlehem-juda, om als vreemdeling te verkeren in de velden Moabs, hij, en zijn huisvrouw, en zijn twee zonen.

2 De naam nu dezès mans was Elimelech, en de naam zijner huisvrouw Naomi, en de naam zijner twee zonen Machlon en Chiljon, Efrathers, van Bethlehem-juda; en zij kwamen in de velden Moabs, en bleven aldaar.

3 En Elimelech, de man van Naomi, stierf; maar zij werd overgelaten met haar twee zonen.

4 Die namen zich Moabietische vrouwen; de naam der ene was Orpa, en de naam der andere Ruth; en zij bleven aldaar omtrent tien jaren.

5 En die twee, Machlon en Chiljon, stierven ook; alzo werd deze vrouw overgelaten na haar twee zonen en na haar man.

6 Toen maakte zij zich op met haar schoondochters, en keerde weder uit de velden van Moab; want zij had gehoord in het land van Moab, dat de HEERE Zijn volk bezocht had, gevende hun brood.

7 Daarom ging zij uit van de plaats, waar zij geweest was en haar twee schoondochters met haar. Als zij nu gingen op den weg, om weder te keren naar het land van Juda,

8 Zo zeide Naomi tot haar twee schoondochters: Gaat heen, keert weder, een iegelijk tot het huis van haar moeder; de HEERE doe bij u weldadigheid, gelijk als gij gedaan hebt bij de doden, en bij mij.

9 De HEERE geve u, dat gij ruste vindt, een iegelijk in het huis van haar man! En als zij haar kuste, hieven zij haar stem op en weenden;

10 En zij zeiden tot haar: Wij zullen zekerlijk met u wederkeren tot uw volk.

11 Maar Naomi zeide: Keert weder, mijn dochters! Waarom zoudt gij met mij gaan? Heb ik nog zonen in mijn lichaam, dat zij u tot mannen zouden zijn?

12 Keert weder, mijn dochters! Gaat heen; want ik ben te oud om een man te hebben. Wanneer ik al zeide: Ik heb hoop, of ik ook in dezen nacht een man had, ja, ook zonen baarde;

13 Zoudt gij daarnaar wachten, totdat zij zouden groot geworden zijn; zoudt gij daarnaar opgehouden worden, om geen man te nemen? Niet, mijn dochters! Want het is mij veel bitterder dan u; maar de hand des HEEREN is tegen mij uitgegaan.

14 Toen hieven zij haar stem op, en weenden wederom; en Orpa kuste haar schoonmoeder, maar Ruth kleefde haar aan.

15 Daarom zeide zij: Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk en tot haar goden; keer gij ook weder, uw zwagerin na.

16 Maar Ruth zeide: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.

17 Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de HEERE en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u!

18 Als zij nu zag, dat zij vastelijk voorgenomen had met haar te gaan, zo hield zij op tot haar te spreken.

19 Alzo gingen die beiden, totdat zij te Bethlehem inkwamen; en het geschiedde, als zij te Bethlehem inkwamen, dat de ganse stad over haar beroerd werd, en zij zeiden: Is dit Naomi?

20 Maar zij zeide tot henlieden: Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara; want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan.

21 Voltoog ik weg, maar ledig heeft mij de HEERE doen wederkeren; waarom zoudt gij mij Naomi noemen, daar de HEERE tegen mij getuigt, en de Almachtige mij kwaad aangedaan heeft?

22 Alzo kwam Naomi weder, en Ruth, de Moabietische, haar schoondochter, met haar, die uit de velden Moabs wederkwam; en zij kwamen te Bethlehem in het begin van den gersteoogst.

In dit hoofdstuk hebben wij Naomi's beproeving.

I. Als verarmde huishoudster door hongersnood gedwongen om naar het land Moabs te gaan, vers 1-2.

II. Als treurende weduwe en moeder de dood bewenende van haar echtgenoot en haar twee zonen, vers 3-5.

III. Als zorgzame schoonmoeder verlangende goed en vriendelijk te zijn voor haar twee I schoondochters, maar niet wetende hoe het te kunnen toen zij terugkeerde naar haar land, vers 6-13. Van Orpa scheidt zij met droefheid, vers 14. Ruth neemt zij met vrees mede, vers 15-18.

IV. Als een arme vrouw teruggezonden naar de plaats, waar zij het eerst gevestigd was, om ondersteund te worden door de goedheid harer vrienden, vers 19-22. Dit alles was treurig, al deze dingen schenen tegen haar, en toch hebben zij allen medegewerkt, haar ten goede.

Ruth 1:1-5

De eerste woorden geven de datum van deze geschiedenis. Het was *in de dagen als de richters richtten*, vers 1, niet in de onordelijke dagen, *toen er geen koning was in Israël*. Maar onder welke van de richters deze dingen voorvielen, wordt ons niet meegedeeld, en de gissingen van de geleerden zijn onzeker. Het moet tegen het begin zijn geweest van de tijd van de richters, want Boaz, die Ruth huwde, was geboren uit Rachab, die in Jozua's tijd de verspieders had ontvangen.

Sommigen denken dat het was in de tijd van Ehud, anderen, in allen van Debora, de geleerde bisschop Patrick is geneigd te denken dat het in de tijd van Gideon was, omdat wij in zijn tijd alleen lezen van een hongersnood, veroorzaakt door de invallen van de Midianieten, Richteren 6:3, 4.

Terwijl de richters regeerden, sommigen in de ene stad, en anderen in een andere stad, neemt Gods voorzienigheid bijzonder kennis van Bethlehem, en heeft het oog op een Koning, op de Messias zelf, die van twee moeders uit de heidenen zal afstammen, Rachab en Ruth.

I. Hier is *een hongersnood in het land*, in het land Kanaän, het land *vloeiende van melk en honing* Dit was een van de oordelen, die God bedreigd had over hen te zullen brengen vanwege hun zonden, Leviticus 26:19, 20.

Hij heeft veel pijlen in Zijn pijlkoker, in de dagen van de richteren werden zij verdrukt door hun vijanden, en als zij zich door dat oordeel niet wilden verbeteren, dan beproefde Hij dit, want als Hij oordeelt zal Hij overwinnen. Als het land rust had, had het daarom nog geen overvloed, zelfs te Bethlehem, dat *broodhuis* betekent, was er schaarste. *Een vruchtbaar land werd tot zouten grond* om de weelderigheid en brooddronkenheid in toom te houden van hen, die daarin wonen.

II. Een bericht van een particulier gezin, dat door de hongersnood zeer veel leed, het is het huisgezin van *Elimelech*. Zijn naam betekent: *mijn God een Koning*, in overeenstemming met Israëls staat toen de richters richtten want de Heere was hun Koning, en troostrijk was het voor hem en zijn gezin in hun beproeving, dat God hun God was, en dat Hij eeuwiglijk regeert. Zijn vrouw was *Naomi*, hetgeen betekent mijn beminnelijke of lieflijke. Maar de namen van zijn zonen waren *Machlon* en *Chiljon*, *ziekte* en *tering*, omdat zij misschien zwakkelijke kinderen waren, die waarschijnlijk niet lang zouden leven. Aldus zijn de voortbrengselen van onze aangename dingen, zwak en ziek, broos en stervend.

III. Het vertrek van dit gezin van Bethlehem naar het land van Moab, aan de andere kant van de Jordaan, om er, vanwege de honger, een bestaan te zoeken, vers 1, 2. Het schijnt dat er in het land Moabs overvloed was, toen er in het land Israëls schaarste van brood was. De gewone gaven van Gods voorzienigheid worden dikwijls in groter overvloed geschonken aan hen, die vreemdelingen zijn voor God dan aan hen, die Hem kennen en aanbidden. "Moab is van zijn jeugd aan gerust geweest" terwijl Israël "van vat in vat geledigd" Jeremia 48:11, is niet omdat God de Moabieten meer liefheeft, maar omdat zij hun deel hebben in dit leven. Daarheen gaat Elimelech, niet om er zich voor altijd te vestigen, maar om er gedurende enigen tijd als vreemdeling te verkeren, gedurende de hongersnood, zoals Abraham bij een zelfde gelegenheid naar Egypte is gegaan, en Izak naar het land van de Filistijnen. Nu was:

1. Elimelechs zorg om in de behoeften van zijn gezin te voorzien en zijn medenemen van vrouw en kinderen ongetwijfeld prijzenswaardig. "Zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend," 1 Timotheus 5:8.

Toen hij in die verlegenheid was, heeft hij zijn huis niet verlaten om zelf fortuin te gaan zoeken, vrouw en kinderen zo goed of zo kwaad zij konden voor zichzelf latende zorgen, maar zoals het een teder echtgenoot en liefhebbend vader betaamde, heeft hij waar hij ging hen medegenomen, en niet gedaan zoals de struis, Job 39:19.. Maar:

2. Ik zie niet hoe zijn heengaan naar het land Moabs bij deze gelegenheid gerechtvaardigd kan worden. Abraham en Izak waren slechts vreemdelingen en bijwoners in het land Kanaän, en het kwam overeen met hun toestand om te vertrekken. Maar het zaad Israëls was nu gevestigd, en behoorde niet naar het grondgebied van de heidenen te gaan. Welke reden had Elimelech meer dan zijn naburen om weg te gaan?

Indien hij door een slecht beheer zijn vaderlijk erfgoed had verloren en zijn land had verkocht, of verhypothekeerd, (zoals naar Hoofdstuk 4:3, 4 het geval schijnt geweest te zijn) waardoor hij in behoeftiger omstandigheden kwam dan anderen, dan had de wet Gods zijn naburen verplicht hem te hulp te komen, Leviticus 25:35..

Maar dat was het geval niet met hem, want vol is hij weggetogen, vers 21. Door hen, die tehuis bleven, blijkt dat de hongersnood niet zo zwaar was, maar dat er nog genoeg was om lichaam en ziel bij elkaar te houden, en zijn lasten waren niet drukkend, hij had slechts twee zonen.

Indien hij echter niet tevreden kon zijn met het verminderd rantsoen, waarmee zijn naburen zich vergenoegden, en in *de dagen des hongers* niet verzadigd zou kunnen worden, of hij moet een even overvloedige tafel hebben als hij tevoren gehad heeft, indien hij niet kon leven in de hoop dat er weer jaren van overvloed zullen komen, of niet geduldig die jaren kon verbeiden, dan was dit zijn schuld, en heeft hij er God mee onteerd en het goede land, dat Hij hun had gegeven, de handen van zijn broederen verslapt, met wie hij lotgemeen had moeten wezen en een voorbeeld geven aan anderen.

Indien allen gedaan hadden wat hij deed, dan zou Kanaän ontvolkt zijn. Het is een blijk van een ontevreden, wantrouwenden, onrustiger aard, om de plaats moede te zijn, waar God ons gesteld heeft, en haar maar terstond te willen verlaten, zodra men er enig ongemak of ongerief ondervindt. Het is dwaasheid om te denken aan het kruis te zullen ontkomen dat, op onze weg gelegd zijnde, wij behoren op te nemen.

Het is onze wijsheid om ons voordeel te doen met hetgeen is, want het is maar zelden dat verandering verbetering brengt. Of, zo hij dan wilde heengaan waarom dan juist naar het land van Moab? indien hij een onderzoek had ingesteld, navraag had gedaan, hij zou waarschijnlijk in sommigen van de stammen Israëls nog overvloed gevonden hebben, bijvoorbeeld in die aan de andere kant van de Jordaan, die aan het land van Moab grensden.

Indien hij de ijver had gehad voor God en Zijn eredienst, en de genegenheid voor zijn broederen, die een Israëliet betaamden, hij zou het zo gemakkelijk niet van zich hebben kunnen verkrijgen om als vreemdeling onder de Moabieten te gaan verkeren.

IV. Het huwelijk van zijn twee zonen aan twee van de dochteren Moabs na zijn dood vers 4. Allen komen overeen dat dit slecht was. De Chaldeër zegt: Zij overtraden het gebod van het woord des Heeren door vreemde vrouwen te huwen.

Indien zij niet ongehuwd wilden blijven tot aan hun terugkeer naar het land Israëls, dan waren zij toch niet zo ver weg, of zij hadden zich vrouwen van daar kunnen halen. Weinig dacht Elimelech, toen hij heenging om als vreemdeling te verkeren in Moab, dat zijn zonen zich ooit in verwantschap met de Moabieten zouden verbinden.

Maar zij, die jonge lieden in verkeerde kennismaking brengen, en hen van de weg van de openbare inzettingen doen weggaan, weten niet hoewel zij denken goede grondbeginselen te hebben en gewapend te zijn tegen verzoeking wat zij doen, noch wat er het einde van zij zijn.

Het blijkt niet dat de vrouwen, die zij huwden, tot de Joodsen Godsdienst waren overgegaan, want Orpa wordt gezegd tot haar goden te zijn teruggekeerd, vers 15, de goden van Moab waren nog haar goden.

Het is een ongegronde overlevering van de Joden, dat Ruth de dochter was van Eglon, koning van Moab, maar toch heeft de Chaldeeuwse paraphrast haar ingelast, maar deze en hun andere tradities, die hij ook ingelast heeft, kunnen niet in overeenstemming met elkaar gebracht worden, namelijk dat Boaz, die met Ruth trouwde, dezelfde zou zijn als Ebzan, die Israël gericht heeft tweehonderd jaren na de dood van Eglon, Richteren 12.

V. De dood van Elimelech en zijn twee zonen, en de treurige toestand, waarin Naomi hierdoor gekomen is. Haar man stierf, vers 3, en haar twee zonen stierven, vers 5, kort na hun huwelijk. De Chaldeër zegt: "Hun dagen werden verkort" omdat zij de wet overtraden door vreemde vrouwen te huwen. Zie hier:

1. Dat wij, waar wij ook heengaan, de dood niet kunnen ontlopen, wiens noodlottige pijlen overal heenvliegen.
2. Dat wij niet kunnen verwachten voorspoedig te zullen zijn, als wij uit de weg des plichts gaan. Wie zijn leven door slinkse maatregelen zoekt te behouden, zal het verliezen.
3. Dat de dood, als hij een gezin binnentreedt, dikwijls breuk op breuk maakt. De een wordt weggenomen om de ander er op te bereiden hem spoedig te volgen, de een wordt weggenomen, en van die beproeving wordt geen goed gebruik gemaakt, en daarom zendt God nog een dergelijke beproeving.

Toen Naomi haar man had verloren, had zij zoveel tmeer behagen in, en stelde zij zoveel tmeer vertrouwen op haar zonen, onder de schaduw van hun vertroosting denkt zij onder de heidenen wel te kunnen leven, en uitermate blijde was zij met deze wonderbomen, maar zie, zeer spoedig

verdorren zij, groen en groeiende als het gras in de morgenstond, voor de avondstond afgesneden en verdord, begraven spoedig nadat zij getrouwd waren, want geen van beide heeft kinderen nagelaten.

Zo onzeker en voorbijgaand zijn al onze genietingen hier beneden. Daarom is het onze wijsheid om ons te verzekeren van die genietingen, die gewis zullen zijn, en waarvan de dood ons niet kan beroven. Maar hoe treurig was de toestand, en hoe ternedergeslagen het hart van de arme Naomi, toen zij *werd overgelaten na haar twee zonen en haar man!* Als deze beide dingen haar in een ogenblik overkomen, haar volkomen overkomen, de beroving van kinderen en weduwschap, "door wie zal zij dan vertroost worden?" Jesaja 47:9, 51:19... Het is God alleen, die instaat is deze nedergebogenen te vertroosten.

Ruth 1:6-18

I. Zie hier de genegenheid, die Naomi het land Israëls toedroeg, vers 6. Hoewel zij er niet kon blijven, zolang de hongersnood duurde, wilde zij er niet buiten blijven, toen de hongersnood had opgehouden, ofschoon het land van Moab haar een toevlucht had verleend en haar brood had gegeven in een tijd van nood, bedoelde zij toch niet dat het hare ruste zou zijn tot in eeuwigheid, geen ander dan het heilige land zal dit voor haar wezen, waar het heiligdom Gods was, waarvan Hij gezegd had: "Dit is Mijne rust tot in eeuwigheid".

Merk op:

1. God is ten laatste in genade wedergekeerd tot Zijn volk, want of schoon Hij leng twist, zal Hij toch niet in eeuwigheid twisten. Gelijk het oordeel van de verdrukking, waaronder zij in de tijd van de richteren dikwijls zuchtten, toch na een wijle eindigde, als God hun een verlosser had verwekt, zo was het hier met het oordeel van de hongersnood: eindelijk heeft God genadiglijk *Zijn volk bezocht, gevende hun brood*. Overvloed is Gods gave, en het is Zijn bezoeking, die door brood, de staf des levens onze zielen in het leven behoudt. Hoewel deze zegen zoveel treffender is, als zij na een hongersnood komt, moeten wij toch, als wij hem voortdurend genoten hebben, en nooit hebben geweten wat hongersnood betekent, er hem met te minder om waarderen.

2. Naomi is dus teruggekeerd tot haar volk. Zij had dikwijls navraag gedaan naar hun toestand: welke oogsten zij hadden, en hoe de markten waren, maar nog altijd waren de berichten ontmoedigend, maar gelijk de dienaar van de profeet, die, na zevenmalen uitgezien te hebben, geen regen had bespeurd, eindelijk een wolk ontdekte, niet groter dan eens mans hand, die weldra zich over de gehele hemel uitspreidde, zo heeft Naomi ten laatste de goede tijding ontvangen, dat er in Bethlehem weer overvloed was, en nu kan zij aan niets anders denken dan aan derwaarts weer te keren. Haar nieuwe verwantschap in het land Moabs kan haar haar betrekking tot het land Israëls niet doen vergeten. Hoewel er een reden kan zijn voor onze aanwezigheid in een slechte plaats, moeten wij toch, zodra die reden niet meer bestaat, er volstrekt niet blijver. Een gedwongen afwezigheid van Gods inzettingen en een gedwongen tegenwoordigheid onder slechte mensen zijn grote beproevingen, maar als de dwang of de noodzakelijkheid ophoudt, en zij door keuze blijven aanhouden, dan wordt dit een grote zonde. Het schijnt dat zij terstond na de dood van haar twee zonen aan terugkeren begon te denken.

a. Omdat zij die beproeving beschouwde als een oordeel over haar gezin wegens hun verwijlen in het land van Moab, en horende dat dit *de stem was van de roede van Hem, die ze besteld heeft*, gehoorzaamt zij en keert terug. Indien zij terstond na de dood haars mans was teruggekeerd, zij zou misschien het leven harer zonen gered hebben, maar *als God oordeelt, zal Hij overwinnen*, en indien de ene beproeving niet genoeg is om ons te doen ontwaken tot een besef van onze zonde en van onze plicht, dan zal het door een andere wel teweeggebracht worden. Als de dood in een gezin komt, dan moet dit een waarschuwing wezen om wat er verkeerd is in dat gezin te verbeteren. Als ons bloedverwanten ontnomen worden, dan moeten wij ons afvragen, of wij niet in een of ander opzicht buiten onze plicht zijn, ten einde er toe weer te keren. "God roept onze ongerechtigheid in gedachtenis, als Hij een zoon doodt," 1 Koningen 17:18.. En wanneer Hij aldus onze weg met doornen omtuint, dan is het om ons te noodzaken te zeggen: Wij zullen heengaan en wederkeren tot onze vorigen man, zoals Naomi hier tot haar land, Hosea 2:6.

b. Omdat het land van Moab haar nu een treurige verblijfplaats was geworden. Het is met weinig genot of genoeg, dat zij ademt in die lucht, waarin haar man en haar zonen de laatste adem hebben uitgeblazen, of de grond betreedt waarin zij begraven liggen, weg van uit haar ogen, maar niet uit haar gedachten, en nu wil zij terugkeren naar Kanaän. Zo ontnemen" ons God de vertroosting, waarop wij al te veel gesteund hebben, er te veel ons heil en geluk in hebben gezocht in het land van onze vreemdelingschap, opdat wij te meer zouden denken aan ons tehuis in de andere wereld en er ons in geloof en hope heen zullen spoeden. De aarde is ons verbitterd opdat de hemel ons des te dierbaarder zal zijn.

II. De goede genegenheid, die haar schoondochters-inzonderheid een van haar-haar toedroegen, en haar wederkerige genegenheid voor haar.

1. Beiden waren zo vriendelijk om haar, tenminste een eind weegs, te vergezellen, toen zij naar het land van Juda terugkeerde. Haar twee schoondochters hebben niet beproefd haar te bewegen om in het land van Moab te blijven maar, zo zij besloten was naar haar vaderland terug te gaan, haar alle mogelijke vriendelijkheid en eerbied te betonen bij het scheiden. En dit was een voorbeeld er van: zij wilden haar op de weg brengen, tenminste tot aan de uiterste grens van haar land, haar helpen haar bagage te dragen, want het blijkt niet dat zij een bediende bij zich had, vers 7. Hieruit zien wij dat Naomi zeer vriendelijk en beleefd voor haar geweest was, zoals het een Israëlietische vrouw betaamde, en haar liefde had gewonnen, waarin zij een voorbeeld is voor alle schoonmoeders, en dat Orpa en Ruth een goed besef hadden van haar vriendelijkheid, want zij wilden die gaarne wederkerig aan haar bewijzen. Het was een teken dat zij in eensgezindheid samengewoond hadden, hoewel zij, door wie de verwantschap ontstaan was, dood waren. Of schoon zij genegenheid behielden voor de goden van Moab, vers 15, en Naomi nog getrouw was aan de God van Israël, was dit aan weerszijden geen verhindering om elkaar lief te hebben en elkaar al de goede diensten te bewijzen, die de verwantschap meebracht. Schoonmoeders en schoondochters zijn maar al te dikwijls in onenigheid met elkaar, Mattheus 10:35, en daarom is het te meer prijzenswaardig als zij in liefde tezamen leven, laat allen, die in deze betrekking tot elkaar staan, er naar streven om die lof te verdienen.

2. Toen zij een eind weegs met haar waren voortgegaan, heeft Naomi haar met grote liefde en tederheid gedrongen om terug te gaan vers 8, 9. *Gaat henen, keert weer een ieder tot het huis harer moeder.* Toen zij door Gods voorzienigheid als weduwen het huis harer echtgenoten moesten verlaten, was het een groot voorrecht voor haar, dat zij nog ouders hadden, tot wie zij konden heengaan, en er welkom en in goede omstandigheden wezen, en dus niet de wijde wereld in behoeften te gaan. Naomi spreekt de onderstelling uit, dat haar eigen moeders haar aangenamer zouden zijn dan een schoonmoeder, inzonderheid als haar eigen moeders een huis hadden om er haar in te ontvangen, terwijl haar schoonmoeder niet wist, of zij wel een plaats zou hebben om er haar hoofd neer te leggen, en die zij de hare zou kunnen noemen.

Zij zendt haar weg:

a. Met een lofbetuiging, dat is een plicht, die men verschuldigd is aan hen, die zich in enigerlei betrekking goed hebben gedragen, zij behoren er de lof voor te ontvangen, *gij hebt weldadigheid gedaan bij de doden en bij mij*, dat is: gij waart goede huisvrouwen voor uw overleden mannen, en zijt goede dochters voor mij geweest, in geen van die beide betrekkingen zijt gij tekort gekomen in

uw plicht. Als wij door de dood of op andere wijze van onze bloedverwanten gescheiden worden, dan is het zeer troostrijk, zowel hun getuigenis, als het getuigenis van ons eigen geweten te hebben, dat wij, zolang wij bij elkaar waren, er naar gestreefd hebben, onze plicht in die betrekking te vervullen. Dat zal er toe bijdragen om de smart van het scheiden te verzachten en zolang wij bij elkaar zijn moeten wij er naar streven, om ons zó te gedragen, dat wij, als wij scheiden, geen oorzaak hebben tot berouw over onze verkeerde of onvriendelijke handelingen in die betrekking.

b. Met gebed. Het is zeer gepast voor vrienden, als zij van elkaar scheiden, met elkaar te bidden. Zij zendt haar terug met haar zegen, en de zegen van een schoonmoeder is niet te versmaden. In deze zegen noemt zij twee maal de naam Jehovah, Israëls God, en de enigen waren God, om haar dochters er toe te leiden op Hem te zien als op de Fontein van alle goed. Tot Hem bidt zij in het algemeen, dat Hij haar de weldadigheid zal vergelden, die zij haar en de haren bewezen hebben. Wij kunnen verwachten en er in het geloof om bidden-dat God weldadigheid zal bewijzen aan hen, die weldadigheid hebben bewezen aan onze vrienden en bloedverwanten, die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden, en inzonderheid dat zij gelukkig zullen zijn in een tweede huwelijk: *de Heere geve u, dat gij rust vindt, een ieder in haars mans huis*. Het is zeer voegzaam dat naar het voorschrift des apostels, 1 Timotheus 2:14, de jongere vrouwen-en hij spreekt daar van jonge weduwen "kinderen telen en het huis regeren." En het zou jammer zijn als zij, die zich goede huisvrouwen betoond hebben niet wederom met goede echtgenoten gezegend werden, inzonderheid die, evenals deze weduwen, geen kinderen hebben. De huwelijkse staat is een staat van rust, van zodanige rust als deze wereld aanbiedt, rust in het huis van de echtgenoot, meer dan verwacht kan worden in het huis van een moeder of schoonmoeder. Deze rust is Gods gave. Indien enigerlei genoeg of voldoening gevonden wordt in onze uitwendige omstandigheden, dan moet God er in erkend worden. Er zijn van de zodanigen die een ander juk hebben aangetrokken met de ongelovigen, en zelfs in het huis van de echtgenoot weinig rust vinden. Hun beproeving behoort diegenen nog meer dankbaar te maken, voor wie de huwelijksbetrekking troostrijk en aangenaam is, laet echter God de ruste wezen van de ziel, en op deze aarde geen rust volmaakt geacht worden.

c. Zij zond haar weg *met grote liefde, zij kuste ze*, wenste dat zij haar iets beters had te geven, maar zilver en goud had zij niet. Maar deze afscheidskus zal het zegel wezen van een ware vriendschap, die zij-al zou zij haar ook nootd wederzien-haar levenlang voor haar zal behouden. Als verwanten van elkaar moeten scheiden, zo laat hen aldus in liefde van elkaar scheiden, opdat zij (indien zij elkaar nooit wederzien in deze wereld) elkaar kunnen ontmoeten in de wereld van de eeuwige liefde.

3. De twee jonge weduwen konden er niet aan denken om van haar goede schoonmoeder te scheiden, zozeer had de goede omgang van deze Godvruchtige Israëlietische vrouw haar hart gewonnen. Zij hieven niet slechts haar stem op en weenden, als afkerig zijnde om van haar te scheiden, maar zij gaven haar besluit te kennen om bij haar te blijven, vers 10., "*Wij zullen zeker met u wederkeren tot uw volk*, en lotgemeen met u zijn." Het is een zeldzaam voorbeeld van genegenheid voor een schoonmoeder, en een blijk dat zij, om harentwil, een goede mening hadden opgevat van het volk van Israël.

Zelfs Orpa, die later terugkeerde tot haar goden, scheen nu besloten om mee te gaan met Naomi. De droeve plechtigheid van het scheiden en de tranen, die er bij gestort werden, ontlokten haar deze

betuiging, maar zij hield geen stand. Sterke hartstochten zonder een gevestigd oordeel brengen gewoonlijk zwakke besluiten voort.

4. Naomi trachtte haar van haar voornemen af te brengen om met haar te gaan, vers 11-13. Indien zij in Kanaän zonen had, of naaste bloedverwanten, van wie zij kon verwachten dat zij de weduwen zouden huwen, teneinde aan de gestorvenen zaad te verwekken, en de hypotheek van het familiegoed af te lossen, dan zou dit een aanmoediging voor haar hebben kunnen zijn om op een goede vestiging te Bethlehem te hopen. Maar zij had geen zonen, ook kon zij zich geen naasten bloedverwant herinneren, die genegen zou zijn om de plicht eens zodanigen bloedverwants te vervullen, en daarom betoogt zij dat zij wel nooit zonen zou hebben, die echtgenoten voor haar konden zijn, want zij was te oud om te hertrouwen, op haar leeftijd betaamde het haar te denken aan sterven, aan heengaan van deze wereld, niet aan een huwelijk, en de wereld wederom te beginnen. Of, al zou zij ook een man hebben, dan kon zij toch niet verwachten kinderen te zullen hebben, of al had zij zonen dan zouden deze jonge weduwen toch niet wachten tot dat die zonen opgegroeid zouden zijn.

En dit was nog niet alles, niet alleen kon zij haar schoondochters aan geen goed huwelijk helpen, maar zij kon haar ook niet naar behoren onderhouden. Haar grootste smart in de toestand van armoede, waartoe zij is vervallen, was niet instaat te zijn, om voor haar te doen wat zij zo gaarne zou willen. *Het is mij veel bitterder dan u, het smart mij het meest om uwentwil, dat de hand des Heeren tegen mij is uitgegaan.*

Merk op:

a. Zij oordeelt dat de beproeving voornamelijk tegen haar gericht is, dat zij het in de eerste plaats was met wie God twistte. *"De hand des Heeren is tegen mij uitgegaan.* Ik ben de zondares, het is met mij, dat God een twist heeft." Dat betaamt ons als wij onder beproeving zijn, hoewel anderen in het leed kunnen delen, dat ons treft, moeten wie toch de stem van de roede horen alsof zij alleen tot ons sprak, en tegen ons sprak, de bestraffing niet naar het huis van anderen verwijzen, maar haar voor onszelf aannemen.

b. Zij betreurt het meest het leed, dat er voor haar schoondochters door kwam. Zij was de zondares, maar zij waren de lijdressen. Het smart mij om uwentwil, vers 13.. Iemand van een edelaardig gemoed kan beter zijn eigen last dragen dan het dragen om de smart van anderen te zien, of om daardoor anderen in droefheid te zien komen. Naomi kon veel beter zelf gebrek lijden dan haar dochters gebrek te zien lijden. En daarom: *Keert weer, mijne dochters,* want helaas, ik ben niet bij machte om u goedheid of vriendelijkheid te bewijzen."

Maar heeft Naomi er wèl aan gedaan, om haar dochters aldus te ontmoedigen om met haar te gaan, als zij toch, door ze mee te nemen, haar kon redden van de afgoderij van Moab, en haar tot het geloof en de aanbidding van de God Israëls kon brengen? Naomi heeft dit ongetwijfeld begeerd. Maar:

a.a. Indien zij met haar gingen, dan wilde zij niet dat zij het om harentwil zouden doen. Zij, die een Godsdienst gaan belijden alleen maar om vrienden of bloedverwanten genoeg te doen of omdat anderen het ook doen, zullen bekeerlingen zijn van slechts weinig waardij en korten duur.

b.b. Indien zij met haar gingen, dan wilde zij, dat zij het uit eigen, wèl overwogen keuze zouden doen, zouden nederzitten om eerst de kosten te overrekenen, zoals dit nodig is voor en betaamt aan hen, die belijdenis van een Godsdienst willen afleggen. Het is goed voor ons, dat ons het ergste gezegd wordt, onze Heiland heeft aldus gehandeld met hem, die in de warmte van zijn ijver het stoute woord heeft gesproken: "Meester, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat." "Komaan", zegt Christus "kunt gij een leven leiden, zoals Ik het leid?"

De Zoon des mensen heeft niet waar Hij het hoofd nederlegge, weet dit, en overweeg dan of gij het in uw hart hebt om lotgemeen met Hem te zijn," Mattheus 8:19, 20. Zo handelt Naomi met haar schoondochters. Gedachten, die door ernstig overwegen tot besluiten rijpen, zullen waarschijnlijk in het hart blijven, terwijl hetgeen spoedig rijpt ook spoedig rot.

5. Orpa liet zich gemakkelijk bewegen om haar eigen verdorven neiging te volgen, en terug te gaan naar haar land, haar maagschap en haars vaders huis, toen zij toch goed op weg was om dit alles door een krachtadige roeping te verlaten. Beiden *hieven zij haar stem op en weenden wederom* vers 14., diep bewogen zijnde door de tedere woorden, die Naomi gesproken had, maar zij hadden een verschillende uitwerking op haar, voor Orpa waren zij een reuk des doods ten dode. Naomi's voorstelling van de ongemakken, waarop zij te rekenen hadden, indien zij met haar naar Kanaän gingen, zond haar terug naar het land van Moab, en diende haar tot verontschuldiging voor haar afval. Ruths besluit daarentegen werd er door versterkt, evenals haar genegenheid voor Naomi, door wier wijsheid en liefde, en goedheid zij nooit zo bekoord was als nu bij deze gelegenheid, en zo was het haar een reuk des levens ten leven. *Orpa kuste haar schoonmoeder*, dat is: zij nam teder afscheid van haar, zei haar voor altijd vaarwel, zonder voornemen haar later te volgen, zoals hij, die zei Christus te zullen volgen als hij zijn vader begraven zou hebben of afscheid had genomen van hen, die tehuis waren. Orpa's kus toonde dat zij genegenheid had voor Naomi en wars was om van haar te scheiden, maar zij beminde haar niet: genoeg om haar vaderland voor haar te verlaten. Zo kunnen velen waardering hebben van en genegenheid voor Christus, en worden toch door Hem niet verlost en zalig gemaakt, omdat zij het niet van zich kunnen verkrijgen, om andere dingen voor Hem op te geven. Zij hebben Hem lief, en toch verlaten zij Hem, omdat zij Hem niet genoeg liefhebben, maar andere dingen meer liefhebben dan Hem. Zo is de jongeling, die van Christus is weggegaan, bedroefd van Hem weggegaan, Mattheus 19:22.. Maar:

b. *Ruth kleeftde haar aan*. Of zij, toen zij van huis ging, reeds besloten was om met haar mee te gaan, blijkt niet, misschien had zij uit oprechte liefde voor de God Israëls en Zijn wet, waarvan zij door het goede onderricht van Naomi enige kennis had, tevoren reeds bij zichzelf besloten wat zij doen zou.

6. Naomi zoekt Ruth te overreden om terug te gaan, en wijst haar als nog een verdere drangreden, op het voorbeeld harer zuster, vers 15.. *Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk*, en natuurlijk dus *ook tot haar goden* want wat zij ook gedaan heeft zolang zij bij haar schoonmoeder woonde, het zou zo goed als onmogelijk voor haar zijn, om enigen eerbied te betonen voor de God Israëls, als zij weer onder de aanbidders van Kamos leefde. Zij, die de gemeenschap van de heiligen verlaten en tot het volk van Moab terugkeren, zullen allen gewis ook hun gemeenschap met God verbreken en de afgoden van Moab dienen. *Keer gij ook weer, uw zwagerin na*, dat is: "Indien gij ooit wilt terugkeren, zo keer nu terug. Dit is de grootste beproeving van uw standvastigheid, doorsta deze proef en dan zijt gij voor altijd de mijne." Ergernissen zoals die van Orpa's afval moeten

komen, opdat zij, die trouw en oprecht zijn, openbaar worden, zoals die van Ruth bij deze gelegenheid openbaar werd.

7. Ruth maakt een einde aandien strijd door een zeer plechtige verklaring van haar onwankelbaar besluit om haar nooit te verlaten, noch om tot haar land en vorige betrekkingen terug te keren, vers 16, 17. Niets kon schoner en kloekmoediger gezegd zijn dan dit, zij schijnt, nu haar zuster was heengegaan, van een anderen geest te zijn en een andere taal te spreken, en het is een voorbeeld van de genade Gods, het hart neigende om de betere keuze te doen. Trek ons aldus, Heere, en wij zullen U nalopen. Het afraden harer moeder maakt haar slechts zoveel vaster in haar besluit, zool toen Jozua tot het volk zei: Gij zult de Heere niet kunnen dienen, en zij met te meer vurigheid antwoorden: Neen, maar wij zullen de Heere dienen.

A. Zij bidt haar schoonmoeder om toch niets meer te zeggen tegen haar gaan met haar. "*SmEEK mij niet dat ik u zou verlaten, om van achter u weer te keren*, want al uw smekingen kunnen het besluit niet veranderen, dat uw onderricht reeds vroeger in mij heeft doen opkomen, laat mij er dus niets meer tegen horen." Het is een grote kwelling en onrust voor hen, die voor God en Godsdienst besloten hebben, om verzocht en overreed te worden om van besluit te veranderen. Zij, die er niet aan willen denken, willen er niet van horen. *SmEEK mij niet*. De kanttekening geeft de lezing: *Wees niet tegen mij*. Wij moeten diegenen achten tegen ons te zijn, en hen als onze ware vijanden beschouwen, die ons willen verhinderen om de weg op te gaan naar het hemelse Kanaän. Onze bloedverwanten kunnen zij wel wezen, maar niet onze vrienden, die ons van de dienst van God willen afhouden of er ons in willen ontmoedigen.

B. Zij geeft zeer nadrukkelijk haar besluit te kennen om haar aan te kleven en haar noodt te verlaten, en zij spreekt de taal van iemand, die voor God en de hemel heeft besloten. Zij was zo ingenomen niet met de schoonheid harer moeder, noch met haar rijkdom, dit alles was vergaan en voorbij-maar met haar wijsheid, en deugd en beminnelijkheid, die haar bijgebleven waren zelfs in haar tegenwoordigen armoedigen en treurigen toestand, dat zij besluit haar aan te kleven.

a. Zij wil met haar reizen: *waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan*, al is het ook naar een land, dat ik nooit gezien heb, en waarvan men mij geleerd heeft minne gedachten te koesteren, ofschoon het ver zou zijn van mijn eigen land, zal met u toch iedere weg lieflijk voor mij zijn."

b. Zij wil bij haar wonen: *Waar gij zult vernachten, zal ik vernachten*, al is het in een stulp, ja al zou het in geen beter nachtverblijf zijn dan Jakob gehad heeft, toen hij stenen tot hoofdkussen had. Waar gij uw woonplaats hebt, zal ik de mijne hebben, waar zij de ook moge wezen.

c. Zij wil haar belangen aan de heren verbinden. *Uw volk is mijn volk*. Uit Naomi's aard en karakter maakt zij de gevolgtrekking op, dat dit grote volk een wijs en verstandig volk is, zij beoordeelt allen naar hun goede moeder, die, waar zij ook heenging, een eer was voor haar land (zoals allen moeten trachten te wezen, die belijden in betrekking te staan tot het betere land, dat is: het hemelse) en daarom zal zij zich gelukkig achten tot hen te mogen behoren. "Uw volk zal mijn volk wezen om er mee om te gaan, er lieflijk en aangenaam voor te wezen, en in zijn belangen te delen."

d. Zij wil zich in de Godsdienst met haar verenigen, zo besluit zij om de hare te wezen "usque ad aras-tot zelfs aan de altaren." *Uw God is mijn God*, vaartwel dus alle goden van Moab, die ijdelheid en een leugen zijn. Ik zal de God Israëls aanbidden de enig levenden en waren God, op Hem alleen zal ik vertrouwen, Hem zal ik dienen, en in alles wil ik mij door Hem laten regeren," dit is de Heere tot onze God aan te nemen.

e. Zij wil gaarne in hetzelfde bed met haar sterven: *waar gij zult sterven, zal ik sterven*. Zij neemt aan dat zij beide moeten sterven, en dat Naomi, als de oudste, waarschijnlijk het eerst zal sterven, en zij besluit in hetzelfde huis te blijven, indien het zijn kan, totdat ook haar dagen vervuld zullen zijn, hiermede ook haar wens te kennen gevende, om in haar zaligheid te delen bij het sterven, zij wenst in dezelfde plaats te sterven, ten teken van op dezelfde wijze en in dezelfde gezindheid te sterven. "Mijne ziel sterf de dood van de oprechte Godvrezende Naomi, en mijn einde zij gelijk aan het hare." J: Zij wenst begraven te worden in hetzelfde graf, dat haar gebeente bij het gebeente harer schoonmoeder zal rusten: *aldaar zal ik begraven worden*, niet wensende dat zelfs haar dood lichaam naar Moab teruggevoerd zal worden ten teken van enigerlei overgebleven gehechtheid er aan. Daar Naomi's ziel met de hare samengevoegd is, wenst zij dat ook beider stof vermengd zal worden, in de hope van tezamen te zullen opstaan, en voor eeuwig in de andere wereld tezamen te zijn.

C. Zij bevestigde zich in haar besluit om Naomi te blijven aankleven door een plechtigen eed: *alzo doe mij de Heere, en alzo doe Hij daartoe* (dit was een aloude formule van eedzwering) *zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u!* Een eed tot bevestiging maakte een einde aan dit tegenspreken, en liet haar onder de altijd durende verplichting, om nooit de goeden weg te verlaten, die zij nu gekozen had.

a. Er ligt in opgesloten, dat de dood voor een tijd scheiding tussen haar zal maken. Zij kon beloven in dezelfde plaats te sterven en begraven te worden, maar niet op dezelfde tijd, het zou kunnen gebeuren dat zij het eerst stierf, en dat zou dan scheiding tussen haar maken. De dood maakt scheiding tussen hen, die door niets anders gescheiden kunnen worden. De stervensure is een ure van scheiding, en moet als zodanig door ons beschouwd worden, en wij behoren ons er op te bereiden.

b. Het besluit staat vast, dat niets anders haar zal scheiden, geen vriendelijkheid van haar eigen familie of haar eigen volk, geen hoop om onder hen tot eer en aanzien te komen, geen onvriendelijkheid van Israël, geen vrees voor armoede of versmaadheid onder hen. "Neen, ik zal u nooit verlaten."

Dit nu is een voorbeeld van een oprecht bekeerling tot God en Godsdienst. Daartoe moet het met ons komen.

Ten eerste. Wij moeten de Heere aannemen tot onze God. "Deze God is *mijn God eeuwiglijk en altoos*, ik heb Hem als de mijne erkend en aangenomen.

Ten tweede. Als wij God aannemen tot onze God dan moeten wij in alle omstandigheden Zijn volk aannemen als ons volk, al zijn zij ook een arm en geminacht volk, zo zij de Zijnen zijn moeten zij ook de onze wezen.

Ten derde. Onder hen gekomen zijnde, moeten wij lotgemeen met hen willen wezen, tevreden zijn als het ons gaat, zoals het hun gaat. Wij moeten ons onderwerpen aan hetzelfde juk, het getrouw en standvastig dragen, hetzelfde kruis opnemen en het blijmoedig dragen, gaan waar God wil dat wij gaan zullen, al zou het ook in ballingschap wezen, verblijven waar Hij wil dat wij verblijven zullen, al was het ook in een gevangenis, sterven waar Hij wil dat wij zullen sterven, en ons gebeente nederleggen in de grafsteden van de oprechten, die in vrede heengaan en rusten, al zouden het ook de graven zijn van de kinderen des volks.

Ten vierde. Wij moeten besluiten voort te gaan en te volharden, en hierin moet ons aankleven aan Christus inniger zijn, dan dat van Ruth aan Naomi, zij besloot dat niets dan de dood haar zou scheiden, maar wij moeten besluiten, dat zelfs de dood ons niet zal scheiden van de liefde van Christus, en dan kunnen wij er zeker van zijn, dat zelfs de dood ons niet zal kennen scheiden van onze gelukzaligheid in Christus.

Ten vijfde. Wij moeten onze ziel onder de verbintenis brengen om nooit deze Godvruchtige besluiten te verbreken, en de Heere zweren dat wij Hem zullen aankleven. Hij, die dit eerlijk en oprecht meent, zal voor die eed niet terugdeinzen.

Eindelijk. Naomi werd hierdoor tot zwijgen gebracht. vers 18.: *Als zij nu zag dat Ruth vastelijk voorgenomen had met haar te gaan* (dat was het juist wat zij begeerde en bedoelde in alles wat zij tot haar gezegd had) toen zij zag, dat zij haar doel bereikt had, was zij tevreden, en *hield zij op tot haar te spreken*. Meer dan die plechtige betuiging, die Ruth nu gedaan had, kon zij niet begeren. Zie de kracht van de vastberadenheid, hoe zij de verzoeking tot zwijgen brengt. Zij, die besluiteloos zijn, in Godsdienstige wegen gaan met een onvaster tred, verzoeken de verzoeker, en zijn als een half-openstaande deur, die de dief naar binnen nodigt, maar vastberadenheid sluit en grendelt de deur, wederstaat de duivel, en noodzaakt hem te vlieden.

Het gesprek tussen Naomi en Ruth wordt door de Chaldeeuwen paraphrast aldus meegedeeld. Ruth zei: Smeek mij niet u te verlaten, want ik wil een proseliet zijn. Naomi zei: Ons is geboden sabbaten en feestdagen waar te nemen, op welke wij niet meer dan twee duizend ellen mogen reizen (een sabbatsreize.) Welnu, zegt Ruth, waar gij gaat, zal ik gaan. Naomi zei: er is ons bevolen geen gehelen nacht bij heidenen te verwijlen. Welnu zegt Ruth, waar gij zult vernachten zal ik vernachten. Naomi zei: er is ons bevolen zes honderd en dertien geboden te houden. Welnu zegt Ruth, wat uw volk houdt zal ik houden, want het zal mijn volk wezen. Naomi zei: het is ons verboden een vreemden God te aanbidden. Welnu, zegt Ruth, uw God zal mijn God wezen. Naomi zei: Wij hebben vierderlei soort van dood voor kwaaddoeners, steniging, verbranding, verworging en doden met het zwaard. Welnu, zegt Ruth, waar gij sterft, zal ik sterven. Wij hebben, zegt Naomi, grafsteden. En daarin, zegt Ruth, zal ik begraven worden.

Ruth 1:19-22

Na menige moeizame voetstap, (maar wij onderstellen dat de vermoedenis van de reis verlicht werd door Naomi's goed onderwijs aan haar bekeerlinge en de goede gesprekken die zij hadden) kwamen Naomi en Ruth eindelijk te Bethlehem. En zij kwamen er juist op tijd, in het begin van de gersteoogst, die de eerste was van hun oogsten, de tarweoogst kwam daarna.

Nu konden Naomi's ogen haar overtuigen van de waarheid van wat zij in het land van Moab had gehoord namelijk *dat de Heere Zijn volk bezocht had, gevende hun brood*. En Ruth kon dit goede land in zijn beste toestand zien, en nu hadden zij gelegenheid om voorziening te maken voor de winter. Onze tijden zijn in Gods hand, zowel de gebeurtenissen, als de tijd waarin zij plaatshebben.

Er wordt hier nota genomen:

I. Van de ontsteltenis van de naburen bij deze gelegenheid, vers 19.. *De gehele stad werd over haar beroerd*. Haar oude bekenden verzamelden zich om haar heen, om te vragen naar haar toestand, haar bevinden en haar weer welkom te heten te Bethlehem.

Of misschien werden zij *over haar beroerd*, vrezende dat zij ten laste van de stad zou komen, want zij zag er zo armoedig uit! Hieruit blijkt dat zij tevoren in welstand had geleefd, want anders zou er niet zoveel notitie van haar genomen zijn. Indien zij, die welvarend zijn geweest en een hoge positie hebben ingenomen, tot armoede of oneer komen, dan is hun val des te meer opmerkelijk. En zij-de naburen-zeiden: *Is dit Naomi?* De vrouwen van de stad zeiden het, want het oorspronkelijke woord is vrouwelijk. Zij, met wie zij vroeger zeer bekend was, waren verbaasd haar in die toestand te zien, zij was door haar beproevingen zo gebroken zo veranderd, dat zij nauwelijks haar ogen konden geloven, of begrijpen dat dit dezelfde persoon was, die zij tevoren fris en blozend, lieflijk en vrolijk gezien hadden: *Is dit Naomi?* Zo ongelijk is de roos, als zij verdord is, aan wat zij geweest is, toen zij bloeide.

Welk een erbarmelijk figuur maakt thans Naomi, vergeleken met die zij maakte in haar voorspoed! Indien er waren, die deze vraag in minachting deden, haar haar rampspoeden verwijtende: "Is zij dat, die er geen genoeg mee kon nemen dat het haar ging zoals het haar naburen is gegaan, maar naar een vreemd land moet heenzwerven? Zie nu wat zij er mee gewonnen heeft!" dan waren deze van een lage, onbarmhartige gemoedsgesteldheid. Niets is wreder dan te triomferen over hen, die gevallen zijn. Maar wij kunnen onderstellen dat de meesten het in hartelijk medelijden gevraagd hebben. "Is zij dit, die zo in overvloed heeft geleefd, zo goed een huis heeft gehouden, en zo weldadig was voor de armen? Hoe is het goud zo verdonkerd!" Zij, die de pracht hadden gezien van de eerste tempel, weenden toen zij de geringheid van de tweede aanschouwden, en zo was het ook hier.

Beproevingen zullen in weinig tijds grote en verrassende veranderingen teweegbrengen. Als wij zien hoe ziekte en ouderdom het gelaat en het humeur van de mensen veranderen, dan kunnen wij denken aan wat de Bethlehemieten zeiden: *Is dit Naomi?* Men zou niet denken dat het dezelfde persoon is. Moge God door Zijn genade ons geschikt maken voor al zulke veranderingen, inzonderheid voor de grote verandering!

II. Van Naomi's kalmte van gemoed. Indien sommigen haar haar armoede voor de voeten wierpen, was zij toch niet tegen haar verbitterd zoals zij geweest zou zijn, indien zij arm en hoogmoedig was, maar met groot en Godvruchtig geduld droeg zij deze en alle andere treurige gevolgen van haar beproeving, vers 20 21. *Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara*, enz. "Naomi betekent lieflijk, of beminnelijk, maar al mijn lieflijke dingen zijn verwoest, noemt mij Mara, bitter, of bitterheid, want ik ben een vrouw, bezwaard van geest." Zo voegt zij zich naar haar toestand, wat wij allen moeten doen, als onze toestand niet in alles met onze wens overeenkomt.

Merk op:

1. De verandering van haar toestand, en hoe die beschreven wordt met een Godvruchtig achtgeven op Gods voorzienigheid, en zonder hartstochtelijk klagen of murmureren.

a. Het was een zeer treurige verandering. *Vol is zij weggetogen*, zij achtte zich vol toen zij haar man en haar twee zonen had. Veel van onze volheid in deze wereld komt voort uit lieflijke betrekkingen en bloedverwanten, maar *ledig is zij wedergekeerd*, een kinderloze weduwe. Waarschijnlijk heeft zij verkocht wat zij had, zodat zij van alles wat zij had medegenomen uit het vaderland, niets meer over had dan de klederen die zij aan het lief had. Zo onzeker is alles wat wij volheid in het schepsel noemen 1 Samuel 2:5 S. Zelfs in de volheid daarvan kunnen wij nog in benauwdheid komen. Maar er is een volheid, een geestelijke en Goddelijke volheid, waarvan wij niet ontleedigd kunnen worden, een goed deel, dat van hen die het bezitten niet weggenomen zal worden.

b. Zij erkent Gods hand, Zijn machtige hand, in haar beproeving. "Het is de Heere, die mij *ledig heeft doen wederkeren*, het is de Almachtige die mij beproefd heeft." Niets kan een Godvruchtige ziel er meer toe brengen, om tevreden te zijn onder beproeving, dan er Gods hand in te zien. Het is de Heere, 1 Samuel 3:18 S. Job 1:21., inzonderheid te bedenken, dat Hij, die ons beproeft, *El Shaddai*, de Almachtige is met wie het dwaasheid is te twisten, en aan, wie ons te onderwerpen onze plicht is en ons belang. Het is die naam van God, door welke Hij in verbond treedt met Zijn volk: "Ik ben God, de Almachtige, God, de Algenoegzame", Genesis 17:1. Hij beproeft als een God in verbond, en Zijn algenoegzaamheid kan onze steun en onze voorziening wezen onder al onze beproevingen. Hij, die ons ontleedigt van het schepsel, weet ons te vervullen met zichzelf.

c. Zij spreekt met veel gevoel van de indruk die de beproeving op haar had gemaakt: *Hij heeft mij grote bitterheid aangedaan*. De beker van de beproeving is een bittere beker, en zelfs wat later een vreedzame vrucht van de gerechtigheid geeft, is tegenwoordig geen zaak van vreugde, maar van droefheid, Hebreëen 12:11.. Job klaagt: "Gij schrijft tegen mij bittere dingen", Job 13:26..

d. Zij erkent dat de beproeving van God komt als een twist: *de Heere getuigt tegen mij*. Als God ons kastijdt, dan getuigt Hij tegen ons, en twist met ons, Job 10:17., te kennen gevende dat Hij misnoegd op ons is. Iedere roede heeft een stem, de stem van een getuige.

2. De onderworpenheid van haar geest onder deze verandering. "*Noemt mij niet Naomi, want ik ben niet meer lieflijk*, hetzij voor mijzelf of voor mijn vrienden, *noemt mij Mara*, een naam die meer overeenkomt met mijn tegenwoordigen toestand. Velen, die verlaagd en verarmd zijn willen toch nog met de ledige eretitels aangesproken worden, die zij vroeger gehad hebben. Naomi wilde dit niet, haar ootmoed verlangt naar geen glorierijken naam in een vervallen toestand, als God haar

bitterheid heeft aangedaan, dan voegt zij zich naar Zijn beschikking, en wil *Mara, bitterheid*, genoemd worden. Als onze toestand naar beneden is gegaan, dan behoort ons hart, ons gemoed, mee naar beneden gebracht te worden. En als wij ons gedragen naar onze beproevingen, dan worden zij aan ons geheiligd, want het is niet de beproeving zelf, maar de beproeving in de rechte gezindheid gedragen, die ons goed doet. "Perdidisti tot mala, si nondum misera esse didicisti-Zoveel rampen zijn aan u verspild, indien gij niet geleerd hebt te lijden." De beproeving werkt lijdzaamheid.

HOOFDSTUK 2

1 Naomi nu had een bloedvriend van haar man, een man, geweldig van vermogen, van het geslacht van Elimelech; en zijn naam was Boaz.

2 En Ruth, de Moabietische, zeide tot Naomi: Laat mij toch in het veld gaan, en van de aren oplezen, achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden. En zij zeide tot haar: Ga heen, mijn dochter!

3 Zo ging zij heen, en kwam en las op in het veld, achter de maaiers; en haar viel bij geval voor, een deel van het veld van Boaz, die van het geslacht van Elimelech was.

4 En ziet, Boaz kwam van Bethlehem, en zeide tot de maaiers: De HEERE zij met ulieden! En zij zeiden tot hem: De HEERE zegene u!

5 Daarna zeide Boaz tot zijn jongen, die over de maaiers gezet was: Wiens is deze jonge vrouw?

6 En de jongen, die over de maaiers gezet was, antwoordde en zeide: Deze is de Moabietische jonge vrouw, die met Naomi wedergekomen is uit de velden Moabs;

7 En zij heeft gezegd: Laat mij toch oplezen en aren bij de garven verzamelen, achter de maaiers; zo is zij gekomen en heeft gestaan van des morgens af tot nu toe; nu is haar te huis blijven weinig.

8 Toen zeide Boaz tot Ruth: Hoort gij niet, mijn dochter? Ga niet, om in een ander veld op te lezen; ook zult gij van hier niet weggaan, maar hier zult gij u houden bij mijn maagden.

9 Uw ogen zullen zijn op dit veld, dat zij maaien zullen, en gij zult achter haarlieden gaan; heb ik den jongens niet geboden, dat men u niet aanroere? Als u dorst, zo ga tot de vaten, en drink van hetgeen de jongens zullen geschept hebben.

10 Toen viel zij op haar aangezicht, en boog zich ter aarde, en zij zeide tot hem: Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen, dat gij mij kent, daar ik een vreemde ben?

11 En Boaz antwoordde en zeide tot haar: Het is mij wel aangezegd alles, wat gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt, na den dood uws mans, en hebt uw vader en uw moeder, en het land uwer geboorte verlaten, en zijt heengegaan tot een volk, dat gij van te voren niet kentet.

12 De HEERE vergelde u uw daad en uw loon zij volkomen, van den HEERE, den God Israels, onder Wiens vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen!

13 En zij zeide: Laat mij genade vinden in uw ogen, mijn heer, dewijl gij mij getroost hebt, en dewijl gij naar het hart uwer dienstmaagd gesproken hebt, hoewel ik niet ben, gelijk een uwer dienstmaagden.

14 Als het nu etenstijd was, zeide Boaz tot haar: Kom hier bij, en eet van het brood, en doop uw bete in den azijn. Zo zat zij neder aan de zijde van de maaiers, en hij langde haar geroost koren, en zij at, en werd verzadigd, en hield over.

15 Als zij nu opstond, om op te lezen, zo gebod Boaz zijn jongens, zeggende: Laat haar ook tussen de garven oplezen, en beschaamt haar niet.

16 Ja, laat ook allengskens van de handvullen voor haar wat vallen, en laat het liggen, dat zij het opleze, en bestraft haar niet.

17 Alzo las zij op in dat veld, tot aan den avond; en zij sloeg uit, wat zij opgelezen had, en het was omtrent een efa gerst.

18 En zij nam het op, en kwam in de stad; en haar schoonmoeder zag, wat zij opgelezen had; ook bracht zij voort, en gaf haar, wat zij van haar verzadiging overgehouden had.

19 Toen zeide haar schoonmoeder tot haar: Waar hebt gij heden opgelezen, en waar hebt gij gewrocht? Gezegend zij, die u gekend heeft! En zij verhaalde haar schoonmoeder, bij wien zij gewrocht had, en zeide: De naam des mans, bij welken ik heden gewrocht heb, is Boaz.

20 Toen zeide Naomi tot haar schoondochter: Gezegend zij hij den HEERE, Die Zijn weldadigheid niet heeft nagelaten aan de levenden en aan de doden! Voorts zeide Naomi tot haar: Die man is ons nabestaande; hij is een van onze lossers.

21 En Ruth, de Moabietische, zeide: Ook, omdat hij tot mij gezegd heeft: Gij zult u houden bij de jongens, die ik heb, totdat zij den gansen oogst, die ik heb, zullen hebben voleindigd.

22 En Naomi zeide tot haar schoondochter Ruth: Het is goed, mijn dochter, dat gij met zijn maagden uitgaat, opdat zij u niet tegenvallen in een ander veld.

23 Alzo hield zij zich bij de maagden van Boaz, om op te lezen, totdat de gersteoogst en tarweoogst voleindigd waren; en zij bleef bij haar schoonmoeder.

Er is in geheel de gewijde geschiedenis nauwelijks een bladzijde, die zich zo laag nederbuigt als deze, kennis nemende van zo gering een persoon als Ruth, een arme Moabietische weduwe, van zo nietig een daad als haar aren oplezen in een naburig veld, met de kleine bijzonderheden, waarmee dit gepaard ging. Maar dit alles was vanwege haar ingeënt worden in de stamboom van Christus, haar opgenomen zijn onder Zijn voorouders, opdat zij een type zou wezen van de ondertrouw van de gemeente uit de heidenen aan Christus, Jesaja 54:1. Hierdoor wordt deze geschiedenis merkwaardig, en er is ook zeer veel uit te leren. Hier is:

I. Ruths nederigheid en vlijt in haar oplezen van korenaren, daar zij door Godsvoorzienigheid naar het veld van Boaz geleid wordt, vers 1-3..

II. De grote gunst, die Boaz haar bij onderscheiden gelegenheden heeft bewezen, vers 4-16.

III. Ruths terugkomst bij haar schoonmoeder, vers 18-23.

Ruth 2:1-3

Naomi had nu een vestiging verkregen onder haar oude vrienden te Bethlehem, en hier hebben wij een bericht:

I. Van haar rijke bloedverwant, Boaz, *een man, geweldig van vermogen*. De Chaldeër leest hier: een man *vermogen in de wet*, indien hij beide was, dan was dit een voortreffelijke en zeer zeldzame vereniging van hoedanigheden, geweldig te zijn van vermogen, en daarbij nog machtig in de Schrift, die dit zijn, zijn in waarheid rijk en machtig. Hij was een kleinzoon van Nahesson, die overste was van de stam van Juda in de woestijn, en de zoon van Salmon, een jongere zoon waarschijnlijk, bij Rachab, de hoer van Jericho. Hij voert macht in zijn naam Boaz, in hem is kracht, en hij was van het geslacht van Elimelech, dat geslacht wat nu zo vervallen was.

Merk op:

1. Hoewel Boaz een rijk en groot man was had hij toch arme bloedverwanten, iedere tak van de boom is geen hoofdtak, er zijn ook zijtakken. Laat hen, die groot zijn in de wereld zich hun arme en geringe bloedverwanten niet schamen, opdat zij hierdoor niet trots en onnatuurlijk bevonden worden.

2. Hoewel Naomi een arme, geringe weduwe was, had zij toch rijke bloedverwanten, maar zij heeft noch op hen geroemd, noch is zij hun tot last geweest, en zij heeft ook niets van hen verwacht, toen zij in kommervolle omstandigheden naar Bethlehem terugkeerde. Zij, die rijke bloedverwanten hebben, maar zelf arm zijn, moeten weten dat het de wijze voorzienigheid God is, die het verschil heeft gemaakt (waarin wij behoren te berusten) en dat het een grote zonde is om trots te zijn op de zodanigen, en een grote dwaasheid om op hen te vertrouwen.

II. Van haar arme schoondochter, Ruth.

1. Haar toestand was zeer arm, wat een grote beproeving was voor het geloof en de standvastigheid van een jonge bekeerlinge. De Bethlehemieten zouden wel gedaan hebben indien zij Naomi en haar schoondochter eerst genodigd hadden in een goed huis, en dan in een ander. Het zou een grote steun zijn geweest voor een bejaarde weduwe, en een grote bemoediging voor een jonge bekeerlinge, maar, inplaats van de lekkernijen van Kanaän te genieten, hebben zij geen ander middel om aan het noodzakelijke voedsel te komen, dan door korenaren te lezen, want anders zouden zij, voorzoveel blijkt, van honger moeten sterven. God heeft de armen van deze wereld uitverkoren, en hoewel God hen verkoren heeft, zullen zij waarschijnlijk arm zijn, gewoonlijk zien de mensen hen voorbij.

2. Haar gedrag in deze toestand was zeer goed, vers 2. Zij zei tot Naomi, niet: "Laat mij nu weer naar het land van Moab gaan, want er is hier geen brood, hier is gebrek, maar in het huis mijns vaders is overvloed van brood", neen, zij heeft niet gedacht aan het vaderland van waar zij uitgegaan was, want anders had zij nu een goede gelegenheid om er toe weer te keren. De God Israëls zal haar God zijn, en al zou Hij haar doden, zal zij toch op Hem bebouwen en Hem nooit verlaten.

Maar haar verzoek is: Laat mij toch in het veld gaan en van de aren oplezen. Zij, die van goede geboorte zijn en een goede opvoeding genoten hebben, weten niet in welke bekrompen omstandigheden zij nog komen kunnen, noch welk gering werk zij verplicht zullen zijn te verrichten om aan brood te komen, Klaagliederen 4:5. Wie in zulke treurige omstandigheden verkeert, gedenke aan Ruth, die een grootvoorbeeld is:

2-1. Van nederigheid. Toen zij door Gods voorzienigheid arm was gemaakt, heeft zij niet gezegd: "Aren op te lezen, dat eigenlijk niets anders is dan bedelen, schaam ik mij." Neen goedsmoeds buigt zij zich neer tot de geringheid van haar omstandigheden, en schikt er zich naar. Hooghartige lieden kunnen gemakkelijker verhongeren, dan zich buigen, Ruth behoorde niet tot hen. Zij zegt niet tot haar moeder dat zij niet gewoon is van kruimkens te leven. Hoewel zij er niet toe opgebracht is, is zij er toe naar beneden gebracht, en gevoelt er zich niet ongelukkig onder. Ja meer, het is haar eigen voorstel, niet het bevel harer moeder. Ootmoed is een van de schoonste sieraden van de jeugd, en is een van de beste tekenen ten goede. Vóór Ruths eer en verheffing was deze ootmoed. Let er op met wat nederigheid zij van zichzelf spreekt in haar verwachting van verlof om aren op te lezen: "Laat mij eren oprezen achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden." Zij zegt niet: "Ik zal gaan oplezen, en voorzeker zal niemand mij dit weigeren", maar: "Ik zal gaan oplezen in de hoop dat iemand het mij zal veroorloven." Arme mensen moeten om geen goedheid of gunst vragen, alsof men hun die verschuldigd was, maar haar nederig vragen als een onverdiende gunst al betreft het ook nog zo'n kleine zaak. het betaamt armen om smekingen te doen.

2-2. Van naarstigheid. Zij zegt niet tot haar schoonmoeder: "Laat mij nu bezoeken gaan afleggen bij de aanzienlijke vrouwen van de stad of gaan wandelen in het veld om frisse lucht in te ademen en vrolijk te zijn, ik kan niet de gehelen dag bij u zitten treuren." Neen, het is niet naar vermaak, maar naar werk, dat haar hart uitgaat. "Laat mij in het veld gaan en van de aren oplezen, en dat zal ons goed te stade komen." Zij was een van die deugdzame vrouwen, die het brood van de luiheid niet eten maar zich gaarne moeite willen geven. Dit is een voorbeeld voor jonge lieden: laat hen intijds leren werken, en wat hun hand vindt om te doen, doen met al hun macht. Een gezindheid tot naarstigheid voorspelt goeds voor deze wereld en voor de toekomstige wereld. Heb de slaap niet lief, heb het vermaak niet lief, wees geen liefhebber van drentelen, maar van werk. Het is ook een voorbeeld voor arme mensen om te werken voor hun brood, en niet te bedelen om wat zij met werken kunnen verdienen. Wij moeten voor geen eerlijken arbeid terugdeinzen, al is het ook van geringer aard, "ergon ouden oneidos-Geen arbeid is schande." Zonde is iets, dat beneden ons is, maar niets waartoe Gods voorzienigheid ons roept moeten wij als beneden ons beschouwen.

2-3. Van achting voor haar schoonmoeder, hoewel deze slechts haar schoonmoeder was, en, hoewel zij, die door de dood van de wet haars mans vrij was geworden, gemakkelijk had kunnen denken, dat zij nu ook van de wet harer schoonmoeder vrij was geworden, geeft zij toch gehoorzaam en plichtmatig acht op haar. Zij wil niet gaan zonder haar schoonmoeder om verlof te vragen. Jonge mensen behoren deze eerbied te tonen aan ouders en voogden, het behoort tot de eer, die hun toekomt. Zij zei niet: "Moeder, zo gij met mij wilt gaan, dan zal ik aren gaan oplezen", maar: "Blijf gij tehuis en neem rust, ik zal uitgaan en mij moeite geven." Juniores ad labores-De jeugd behoort te werken. Laat jongelieden de ouden om raad vragen maar geen arbeid van hen vorderen.

2-4: Van steunen op Gods voorzienigheid, te kennen gegeven in dit gezegde: *ik zal oplezen achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden.* Zij weet niet welke weg zij gaan zal, noch naar wie te

vragen maar zij zal vertrouwen op Gods voorzienigheid, om haar een vriend te verwekken, die haar goedheid zal betonen. Laat ons altijd goede gedachten koesteren van Gods voorzienigheid en geloven dat, zolang wij wèl doen, zij ons wèl doen zal.

En zij heeft welgedaan voor Ruth, want toen zij alleen uitging zonder gids of metgezel, om aren op te lezen, *viel haar bij geval voor een deel des velds van Boaz*, vers 3. Haar scheen het toe bij geval te zijn, zij wist niet van wie dit veld was, ook had zij geen reden om eerder naar dat veld te gaan dan naar een ander, en daarom wordt gezegd: *het viel haar bij geval voor*, maar Gods voorzienigheid heeft haar schreden naar dat veld geleid. God bestuurd met wijsheid kleine gebeurtenissen, en die, welke geheel toevallig schijnen, dienen Zijn eer en heerlijkheid en het welzijn van Zijn volk. Menige grote zaak is door een kleine wending tot stand gebracht, een wending die ons toevallig scheen, maar door Gods voorzienigheid met bedoeling aldus geleid werd.

Ruth 2:4-16

Nu verschijnt Boaz zelf, en er is zeer veel waardigheid in zijn houding en gedrag zowel tegenover zijn eigen dienstknechten, als tegenover deze arme vreemdelinge.

I. Tegenover zijn eigen dienstknechten, en degenen die arbeidden om zijn koren te maaien en binnen te halen. De oogsttijd is een drukke tijd, vele handen moeten daarbij aan het werk zijn. Boaz, die veel had, daar hij een men was geweldig van vermogen, had veel te doen, en bijgevolg velen, die onder hem arbeidden en van hem leefden. Waar het goed vermenigvuldigt, daar vermenigvuldigen ook die het eten, wat nuttigheid hebben dan de bezitters er van, dan het gezicht hunner ogen? Boaz is hier een voorbeeld van een goed meester.

1. Hij had een dienaar, die over de maaiers gezet was, vers 6. In grote gezinnen is het een vereiste, dat er een persoon moet wezen, die het opzicht heeft over de andere dienstboden, aan ieder zijn deel aanwijst, zowel van werk als van spijs. Leraren zijn zulke dienstknechten in het huis Gods, en het is nodig dat zij beide wijs en getrouw zijn, zoals deze knecht van Boaz geweest is, vers 6.

2. Toch ging hijzelf uit tot de maaiers, om te zien hoe het ging met het werk, teneinde als er iets verkeerd was, dit te herstellen, en nadere orders te geven voor hetgeen gedaan moest worden. Dit was in zijn eigen belang, want wie zijn zaken geheel en al aan anderen overlaat, zal ze slechts ten halve gedaan vinden, des meesters oog maakt de paarden vet. En het was ook een aanmoediging voor zijn dienstknechten, die zoveel blijmoediger hun werk zullen doen, als hun heer hen in zoverre steunt, dat hij hun een bezoek brengt. Meesters, die op hun gemak kunnen leven moeten met vriendelijkheid denken aan hen, die voor hen werken, de last en de hitte des daags dragen.

3. Er werden vriendelijke en Godvruchtige begroetingen gewisseld tussen Boaz en zijn maaiers. Hij zei tot hen: *De Heere zij met ulieden*, en zij antwoordden: *De Heere zegene u*, vers 4. Hiermede gaven zij uitdrukking:

a. Aan hun wederkerige achting voor elkaar, hij voor hen als goede dienstknechten en zij voor hem als een goed meester. Als hij tot hen kwam, dan begon hij niet dadelijk te berispen, alsof hij alleen maar kwam om aanmerkingen te maken, en zijn gezag te tonen, maar hij bad voor hen: "De Heere zij met ulieden, make u voorspoedig, geve u gezondheid en kracht, en beware u voor ramp of leed". En zij waren niet, zodra hij buiten hun gehoor was, begonnen hem te vloeken, zoals boosaardige dienstknechten doen, die het oog huns meesters vrezen, neen, zij beantwoordden zijn beleefdheid met een: "*De Heere zegene u*, en make onze arbeid dienstbaar aan uw welvaart." De zaken zullen waarschijnlijk goed gaan in een huis, waar zo'n goede gezindheid heerst tussen meester en dienstknechten.

b. Hun afhankelijkheid van de Goddelijke voorzienigheid, zij drukten hun vriendelijkheid voor elkaar uit door voor elkaar te bidden. Zij tonen niet slechts hun beleefdheid maar hun Godsvrucht, en de erkenning, dat alle goed van de tegenwoordigheid en de zegen van God komt, die wij daarom boven alles moeten op prijs stellen en begeren, zowel voor onszelf als voor anderen. Laat ons hieruit leren:

a.a. Hoffelijke begroetingen te gebruiken als uitdrukkingen van oprechte genegenheid voor onze vrienden.

b.b. Ons hart op te heffen in gebed tot God om Zijn gunst, in korte bewoordingen, zoals waarin zij hier ook werden uitgedrukt. Maar wij moeten daarbij wel toezien, dat dit niet in formalisme ontaardt, opdat wij er de naam des Heeren niet ijdellijk in gebruiken, maar als het er ons ernst bij is, dan kunnen wij er onze gemeenschap met God door onderhouden, en er zegen en genade door ontvangen. Het schijnt toen het algemene gebruik te zijn geweest, om de maaiers op die wijze voorspoed toe te wensen, Psalm 129:7. 8.

4. Hij won van zijn maaiers bericht in betreffende een vreemdelinge, die hij in het veld ontmoet had, en gaf haar betreffende noodzakelijke orders, namelijk dat zij haar niet zullen aanroeren, vers 9, en haar niet zullen beschamen, vers 15..

Meesters moeten zorgdragen niet alleen dat zij zelf geen leed doen, maar dat ook hun onderhorigen het niet doen. Hij gaf ook bevel om vriendelijk voor haar te wezen, en van de handvallen wat voor haar te laten vallen. Hoewel het betaamt dat meesters de verkwisting hunner dienaren beteugelen en bestraffen, moeten zij hen toch niet beletten barmhartig te zijn, maar er hun vergunning voor geven, met verstandige aanwijzingen er bij.

II. Boaz was zeer vriendelijk voor Ruth en betoonde haar veel gunst, hiertoe gedrongen door hetgeen hij van haar gehoord en gezien had, en daar God ook zijn hart neigde om haar te steunen en te helpen. Onder zijn maaiers komende, zag hij deze vreemdelinge onder hen, en vroeg zijn huisbezorger om inlichtingen nopens haar, en hier is een nauwkeurig bericht van hetgeen er over haar gezegd werd.

1. De huisbezorger gaf aan Boaz zeer gunstige inlichtingen omtrent haar, wel geschikt om haar aan te bevelen in zijn gunst, vers 6, 7.

a. Dat zij een vreemdelinge was, en daarom een dergenen, die volgens de wet van God de nalezing van der. oogst mochten opzamelen, Leviticus 19:9, 10, . Zij is de Moabietische jonge vrouw.

b. Dat zij verwant was aan zijn geslacht, zij is teruggekomen met Naomi, de vrouw van Elimelech, een bloedverwant van Boaz.

c. Dat zij een bekeerlinge was, want zij kwam uit het land van Moab om zich te vestigen in het land Israël.

d. Dat zij zeer zedig en ingetogen was, en geen aren had opgelezen voor zij er om verlof toe vroeg.

e. Dat zij zeer naarstig was, en ijverig aan haar werk was gebleven van de morgen af totnutoe. En armen, die vlijtig zijn en zich moeite willen getroosten, behoren aangemoedigd te worden. Thans, nu het op het heetst van de dag is, vertoefde zij een wijle in het huis-of de tent-t), die in het veld was opgericht tot een beschutting tegen het weer, om wat uit te rusten, en sommigen opperen de mening dat zij er ging om haar gebed te doen. Maar weldra keerde zij terug tot haar werk, en behalve deze kleine tusschenpoos is zij er de gehelen dag ijverig aan gebleven, hoewel zij aan zulk werk niet gewoon was. Dienaren moeten rechtvaardig zijn in de berichten, die zij omtrent anderen aan hun meesters geven, en er zich voor wachten om iemand verkeerd voor te stellen, of zonder reden hun meesters te ootmoediger in hun liefdadigheid.

2. Hierop was Boaz uiterst vriendelijk en beleefd jegens haar in verscheidene opzichten.

a. Hij beval haar bij zijn maaiers te blijven op elk veld, waar zij maaiden, en in geen ander veld te gaan oplezen, want zij behoefde nergens anders heen te gaan om het er beter te hebben, vers 8, *hier zult gij u houden bij mijne maagden*, want die van haar eigen sekse waren het beste gezelschap voor haar.

b. Hij gebod al zijn dienstknechten zeer zorgzaam voor, en zeer eerbiedig jegens haar te zijn, en ongetwijfeld zullen zij dit wezen jegens iemand voor wie zij hun meester zo vriendelijk zagen. Zij was een vreemdelinge, en waarschijnlijk waren haar taal, haar kleding en haar voorkomen zeer verschillend van de hunne, maar hij gelastte hun haar in niets te beledigen, of onaangenaam te zijn, zoals ruwe dienstknechten allicht voor vreemdelingen zijn kunnen.

c. Hij heette haar welkom aan het maal, dat hij voor zijn dienaren bereid had. Hij beval haar niet slechts om van het water te drinken, dat voor hen geput was, want die drank schijnt hij bedoeld te hebben, vers 9, en die geput was uit de vermaarden bornput van Bethlehem, die in de poort is, naar welks water David verlangde, 2 Samuel 23:15, S. maar ook als het etenstijd is *te komen en te eten van het brood*, vers 14., en haar bete *te dopen in de azijn* om haar smakelijk te maken, want God geeft ons niet slechts voedzame, maar ook smakelijke spijs, niet slechts het nodige, maar ook het aangename. En ter harer aanmoediging, en ter aanwijzing van zijn dienaren, heeft hij zelf, daar hij nu tegenwoordig was, toen zijn dienaren zich aan de maaltijd zetten, haar *geroost koren gelangd*. Het is voor de fraaiste hand geen verkleining om haar "uit te steken tot de nooddriftige," Spreuken 31:20. en gebruikt te worden om de armen te dienen.

Merk op: Boaz was niet karig in zijn voorziening voor de maaiers, maar zond hun zoveel, dat zij meer dan genoeg hadden, en nog een vreemdeling konden onthalen. Aldus is er een die uitstrooit, denwelken nog meer toegedaan wordt, Spreuken 11:24..

d. Hij prees haar voor haar eerbiedig gedrag jegens haar schoonmoeder, waarvan hij, hoewel hij haar van aanzien niet kende, toch gehoord had, vers 11.. Het is mij wel aangezegd alles wat gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt. Zij, die wèl doen, behoren er de lof voor te ontvangen. Maar wat hij inzonderheid in haar loofde, was dat zij haar land had verlaten, en een bekeerlinge was geworden tot de Joodse Godsdienst, want aldus verklaart het de Chaldeer: "Gij zijt gekomen, om bekeerd te worden en te wonen onder een volk, dat gij van tevoren niet kendet." Zij, die alles verlaten om de ware Godsdienst te omhelzen, zijn dubbele eer waardig.

e. Hij bad voor haar, vers 12.. *De Heere vergelde u uw daad*. Haar sterke genegenheid voor het burgerschap Israëls, waaraan zij door haar geboorte vreemd was, was zo'n werk van Gods genade in haar, dat het voorzeker gekroond zal worden met een volle beloning door Hem, onder wiens vleugelen zij gekomen was, om toevlucht te nemen. Zij, die door het geloof onder de vleugelen van de Goddelijke genade komen, kunnen zich verzekerd houden van een volle beloning voor dit hun doen. Naar deze uitdrukking duiden de Joden een proseliet aan als iemand die vergaderd is onder de vleugelen van de Goddelijke Majesteit. Eindelijk. Hij moedigde haar aan om voort te gaan met haar oplezen van aren, en poogde niet haar daarvan af te houden want de grootste vriendelijkheid, die wij onze armen bloedverwanten kunnen bewijzen, is hen te helpen in hun naarstigheid en er hen in aan te moedigen. Boaz beval zijn dienstknechten, haar te laten oplezen tussen de garven, waar

anderen, die aren oplezen, niet mochten komen, en haar niet te beschamen dat is: haar niet dievegge te noemen, of haar te verdenken van meer te nemen dan haar vergund was. vers 15.. Dit alles toont dat Boaz een man was van een edelaardig gemoed, iemand die, overeenkomstig de wet, het gemoed eens vreemdelings kende.

3. Ruth ontving zijn gunsten met zeer grote nederigheid en dankbaarheid, en gedroeg zich met evenveel waardigheid in haar plaats als hij in de zijne, weinig denkende dat zij weldra de meesteres zou zijn van die velden, waarin zij nu aren oplas.

a. Zij betoonde hem allen mogelijken eerbied, en gaf hem eer naar het gebruik des lands, vers 10.. Zij viel op haar aangezicht, en boog zich ter aarde. Goede manieren zijn een sieraad voor de Godsdienst, en wij moeten ere geven aan wie ere toekomt.

b. Ootmoedig erkent zij zich zijn gunsten onwaardig, *ik ben een vreemde*, vers 10, *en ben niet gelijk een uwer dienstmaagden*, vers 13., niet zo goed gekleed, noch zo wel onderwezen, noch zo netjes, noch zo handig. Het betaamt ons allen gering te denken van onszelf, en hetgeen verkleinend is in ons op te merken, anderen uitnemender achtende dan ons zelf.

c. Dankbaar erkent zij zijn goedheid jegens haar, hoewel het geen grote onkosten voor hem waren, en hij niet veel meer deed dan waartoe hij door de wet Gods verplicht was, toch acht zij het groot en bewondert zij het. Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen? vers 10..

d. Zij verzoekt om de voortdoring van zijn goedheid: Laat mij genade vinden in uw ogen, vers 13, en erkent dat wat hij gezegd had een hartsterking voor haar was dewijl gij mij getroost hebt, en dewijl gij naar het hart van uw dienstmaagd gesproken hebt. Zij, die groot en aanzienlijk zijn, en een hoge plaats innemen in de maatschappij, weten niet hoeveel goed zij aan hun minderen kunnen doen door een vriendelijke blik, of door hun vriendelijk toe te spreken, en tegen zo klein een uitgaaf zullen zij naar men zou denken-geen bezwaar hebben, als zij op de rekening hunner liefdadigheid komt.

e. Toen Boaz haar een middagmaal gat met zijn maaiers, at zij zoveel als haar genoeg was, en liet het overige staan, en toen stond zij onmiddellijk op om weer te gaan oplezen, vers 14, 15. Zij heeft niet onder voorwendsel van haar gebrek, of van de arbeid, die zij verricht had, meer gegeten dan zij nodig had, of haar ongeschikt zou gemaakt hebben om weer aan de arbeid te gaan, matigheid bevordert arbeidzaamheid, wij moeten eten en drinken om ons te versterken voor ons werk, maar niet om er ons ongeschikt voor te maken.

Ruth 2:17-23

I. Ruth voleindigt hier haar dagwerk, vers 17..

1. Zij droeg zorg geen tijd te verliezen, want zij las op tot aan de avond, Wij moeten niet moede zijn van wèl te doen, want ter bestemder tijd zullen wij oogsten. Zij heeft geen voorwendsel gezocht om stil te zitten, of om naar huis te gaan vóór de avond, laat ons het werk werken van Hem, die ons gezonden heeft, zolang het dag is. Van de vriendelijkheid van Boaz heeft zij nauwelijks gebruik, en nog veel minder misbruik gemaakt, want, hoewel hij zijn dienaren gebod handvullen voor haar te laten vallen, bleef zij toch de verstrooide aren oplezen.

2. Zij droeg zorg niet te verliezen wat zij opgezameld had, maar dorste het zelf, teneinde het gemakkelijker naar huis te dragen, en het voor het gebruik gereed te hebben. "De luiaard zal zijn jacht vangst niet braden, en zo verliest hij er het voordeel van, maar het kostelijk goed des mensen is des vlijtigen" Spreuken 12:27..

Ruth had het aar voor aar opgelezen, maar toen zij het alles uitsloeg, had zij omtrent een efa gerst. Veel kleintjes maken een groot geheel. Het is een aanmoediging voor vlijt, dat in allen arbeid, zelfs in die van aren oplezen, gewin is, maar het woord van de lippen strekt alleen tot gebrek.

Toen zij haar koren in zo klein een bestek had als zij kon, nam zij het op, en droeg het naar de stad, hoewel sommigen van Boaz' dienstknechten dit waarschijnlijk wel voor haar gedaan zouden hebben, als zij het hun gevraagd had.

Wij moeten er ons op toelagen om zo weinig mogelijk last te veroorzaken aan hen, die vriendelijk voor ons zijn. Zij dacht niet dat dit werk te zwaar of te gering voor haar was, om zelf koren naar de staaf te dragen, maar smaakte veeleer genoeg in hetgeen zij door haar vlijt verkregen had, en was zorgzaam om het te behouden.

Laat ons aldus zorgdragen, "dat wij niet verliezen hetgeen wij gearbeid hebben, dat wij verkregen hebben", 2 Johannes : 8.

II. Zij betoonde haar eerbied voor haar schoonmoeder, ging rechtstreeks naar huis, maar bleef niet praten met de dienstknechten van Boaz, toonde haar wat zij opgelezen had, opdat zij niet zou denken dat zij lui of traag geweest is.

1. Zij onthaalde haar op hetgeen zij van haar goed middagmaal had overgelaten, dat Boaz haar gegeven had. Zij gaf haar wat zij van haar verzadiging overgehouden had, vers 18. hetgeen verwijst naar vers 14.. Indien zij iets beters gehad heeft dan een ander, dan moest haar schoonmoeder het met haar delen. Aldus haar naarstigheid getoond hebbende buitenshuis, toont zij nu haar Godsvrucht in huis, aldus is het dat het onderhouden van de ouders door hun kinderen genoemd wordt, 1 Timotheus 5:4 en het behoort tot de eer, die hun verschuldigd is naar luid van het vijfde gebod, Mattheus 15:5.

2. Zij gaf een verslag van haar dagwerk, en hoe Gods voorzienigheid er haar gunstig in is geweest, waardoor het haar zeer lieflijk was, want het weinige-het oplezen-dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed-de oogst-van de goddelozen, Psalm 37:16..

A. Naomi vroeg haar waar zij geweest was: Waar hebt gij heden opgelezen? Ouders moeten er op bedacht zijn om navraag te doen naar het werk hunner kinderen, hoe, en waar, en in welk gezelschap zij hun tijd hebben doorgebracht, Dit kan veel ongeregelheden voorkomen van de kinderen, waaraan dezen, indien zij aan zichzelf worden overgelaten, zich overgeven, en waardoor zij schande brengen over zichzelf en over hun ouders.

Indien wij al niet de hoeders zijn van onze broeders, dan zijn wij het toch zeker wel van onze kinderen en wij weten welk een zoon Adonia is gebleken te zijn, die zijn vader nooit bedroefd had. Ouders moeten hun kinderen ondervragen, niet om hen te verschrikken of te ontmoedigen, zodat zij een afkeer krijgen van het ouderlijk huis, of in verzoeking komen om te liegen, maar om hen te loven als zij wèl gedaan hebben zich goed hebben gedragen, en hen met zachtmoedigheid te bestraffen en te waarschuwen als hun gedrag niet goed is geweest. Het is een goede vraag, die wij onszelf aan het einde van iederen dag moeten doen: "Waar heb ik vandaag opgelezen? Welke vorderingen heb ik gemaakt in kennis en genade? Wat heb ik gedaan of verkregen, dat mij ten goede zal komen?"

B. Ruth verhaalde haar uitvoerig welke vriendelijkheid haar door Boaz was bewezen, vers 19., en welke hoop zij koesterde van nog meer vriendelijkheid van hem te ontvangen. daar hij haar bevolen had om gedurende de gehelen oogst bij zijn knechten te blijven, vers 21.. Kinderen moeten zich verantwoordelijk houden aan hun ouders en aan hen, die over hen gesteld zijn, en het geen verkleining voor zich achten om ondervraagd te worden, laat hen goed doen, en zij zullen er voor geprezen worden. Ruth verhaalde aan haar moeder welke goedheid Boaz haar betoond heeft, opdat zij er hem bij gelegenheid dank voor kan betuigen maar zij zei haar niet welke lof Boaz haar had toegekend, vers 11.. Nederigheid leert ons niet alleen onszelf niet te prijzen, maar ook om niet ijverig te zijn om te verkondigen dat anderen ons geprezen hebben.

C. Hier wordt ons meegedeeld wat Naomi hierop zei.

a. Zij bad hartelijk voor hem, die de weldoener harer dochter is geweest, vóór zij nog wist wie hij was, vers 19.. *Gezegend zij hij* wie hij ook wezen moge-*die u gekend heeft*, de pijl des gebeds als bij geval afschietende, maar inzonderheid toen haar gezegd was wie hij was, vers 20.. *Gezegend zij hij de Heere*. De armen moeten bidden voor hen, die goed en milddadig voor hen zijn, en hun aldus vergelding doen, als zij niet instaat zijn hun op andere wijze hun goedheid te vergelden. Laat de lenden van de armen hen zegenen, die hen verkwikt hebben, Job 29:13, 31:20.... En Hij, die het geroep hoort van de armen tegen hun verdrukkers Exodus 22:27., zal, naar wij mogen hopen, de gebeden van de armen horen voor hun weldoeners. Nu herinnerde zij zich de vroegere goedheid van Boaz, betoond aan haar man en haar zonen, en voegt die bij de tegenwoordige: hij heeft zijn weldadigheid niet nagelaten aan de levenden en de doden. Als wij edelmoedig vriendelijkheid betonen zelfs aan hen, die onze vroegere gunsten vergeten schijnen te hebben, dan kan dit wellicht een middel zijn om de herinnering te verlevendigen zelfs aan die, welke begraven schenen.

b. Zij maakt Ruth bekend met de betrekking van haar familie tot Boaz, die man is ons nabestaande. Het schijnt dat zij door haar langdurig verblijf in Moab haar maagschap in het land Israëls had

vergeten, totdat God ze haar door de leiding van Zijn voorzienigheid weer in het geheugen bracht. Zij had er tenminste Ruth niet van gesproken, hoewel dit anders wel een aanmoediging had kunnen zijn voor de jeugdige bekeerlinge. Zeer ongelijk aan Naomi zijn velen die, hoewel zelf vervallen, altijd snoeven op hun aanzienlijke verwanten. Maar let op de aaneenschakeling van gedachten, en daarin een aaneenschakeling van leidingen van de voorzienigheid Gods, om tot stand te brengen wat voor Ruth bestemd was. Ruth noemt Boaz als iemand die vriendelijk voor haar is geweest, Naomi denkt er over na wie dat zijn kan, en nu komt het haar in de gedachten: "*die man is ons nabestaande*. Nu ik zijn naam hoor, herinner ik mij hem zeer goed." Dit denkbeeld brengt een ander voort, hij is *een van onze lossers*, onze *goël*, die het recht heeft ons erfdeel, dat verpand was, te lossen, en daarom kunnen wij van hem meerdere goedheid verwachten. Dat is de man in geheel Bethlehem, van wie te hopen en te verwachten is dat hij ons helpen zal." Zo brengt God ons, soms zeer plotseling, dingen in de gedachten, die blijken zeer verwonderlijk tot ons welzijn te strekken.

c. Zij beveelt Ruth haar werk op het veld van Boaz voort te zetten, vers 22.. *Laat hen u niet tegenvallen* dat is ontmoeten-*in een ander veld*, want dat zou opgevat kunnen worden als een versmiden van zijn goedheid." Onze gezegende Heiland is onze Goël, Hij is het, die het recht heeft ons te lossen, indien wij verwachten weldadigheid van Hem te ontvangen, zo laat ons dicht en gestadig bij Hem blijven, bij Hem, bij Zijn velden en Zijn gezin, laat ons niet heengaan naar de wereld en haar velden voor hetgeen dat alleen bij Hem te vinden en van Hem te verwachten is.

Heeft de Heere ons welgedaan? Laat ons dan niet in een ander veld gezien worden, en geen geluk of voldoening in het schepsel zoeken. Kooplieden nemen het euvel op als zij, die schulden bij hen hebben naar andere winkels gaan. Als wij de gunst van God gering achten, dan verliezen wij haar. Sommigen denken dat Naomi aan haar dochter een stilzwijgende bestraffing gaf, in vers 21. had zij gesproken van zich te houden bij de *jongens*. "Neen", zegt Naomi, vers 22., "*het is goed dat gij met zijn maagden uitgaat*, zij zijn beter gezelschap voor u dan de jongens". Maar die dit denkbeeld opperen zijn al te visachtig.

Ruth sprak van de jongens, omdat zij de voornaamste arbeiders waren, en zij waren het aan wie Boaz nopens haar bevelen had gegeven. Nu neemt Naomi aan, dat Ruth zich bij de jongens zou houden voor het werk, maar dat toch de maagden haar gezelschap zouden uitmaken.

Ruth heeft de bevelen harer moeder gehoorzaam opgevolgd. Zij bleef tot aan het einde aren oplezen, niet slechts tot aan het einde van de gersteoogst maar ook van de tarweoogst, die er op volgde, teneinde in de herfst-of in de oogst-spijs te vergaderen voor de winter, Spreuken 6:6-8. Zij hield zich ook bij de maagden van Boaz, met wie zij later een kennismaking aanhield, die haar van dienst kon zijn, vers 22.. Maar ter bestemder tijd des avonds kwam zij altijd weer tot haar schoonmoeder, zoals het een deugdzaam vrouw betaamde, die des daags arbeidde, maar de avond niet in loszinnige vrolijkheid doorbracht. En toen de oogst geëindigd was, is zij niet gaan ronddwalen, maar bleef zij haar oude moeder gezelschap houden. Dina is uitgegaan om de dochteren van het land te bezien, en wij weten in welk een schande haar ijdelheid geëindigd is, Ruth bleef tehuis, en hielp haar moeder onderhouden, zij ging op geen andere boodschap uit, dan om provisie voor haar te halen, en wij zullen later zien, in welk een verhoging haar nederigheid en vlijt geëindigd is. Hebt gij een man gezien, die vaardig in zijn werk is. Er wacht hem ere.

HOOFDSTUK 3

1 En Naomi, haar schoonmoeder, zeide tot haar: Mijn dochter! zoude ik u geen rust zoeken, dat het u welga?

2 Nu dan, is niet Boaz, met wiens maagden gij geweest zijt, van onze bloedvriendschap? Zie, hij zal dezen nacht gerst op den dorsvloer wannen.

3 Zo baad u, en zalf u, en doe uw klederen aan, en ga af naar den dorsvloer; maar maak u den man niet bekend, totdat hij geeindigd zal hebben te eten en te drinken.

4 En het zal geschieden, als hij nederligt, dat gij de plaats zult merken, waar hij zal nedergelegen zijn; ga dan in, en sla zijn voetdeksel op, en leg u; zo zal hij u te kennen geven, wat gij doen zult.

5 En zij zeide tot haar: Al wat gij tot mij zegt, zal ik doen.

6 Alzo ging zij af naar den dorsvloer, en deed naar alles, wat haar schoonmoeder haar geboden had.

7 Als nu Boaz gegeten en gedronken had, en zijn hart vrolijk was, zo kwam hij om neder te liggen aan het uiterste van een koren hoop. Daarna kwam zij stilletjes in, en sloeg zijn voetdeksel op, en leide zich.

8 En het geschiedde te middernacht, dat die man verschrikte, en om zich greep; en ziet, een vrouw lag aan zijn voetdeksel.

9 En hij zeide: Wie zijt gij? En zij zeide: Ik ben Ruth, uw dienstmaagd, breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de lossers.

10 En hij zeide: Gezegend zijt gij den HEERE, mijn dochter! Gij hebt deze uw laatste weldadigheid beter gemaakt dan de eerste, dewijl gij geen jonge gezellen zijt nagegaan, hetzij arm of rijk.

11 En nu, mijn dochter, vrees niet; al wat gij gezegd hebt, zal ik u doen; want de ganse stad mijns volks weet, dat gij een deugdelijke vrouw zijt.

12 Nu dan, wel is waar, dat ik een lossers ben; maar er is nog een lossers, nader dan ik.

13 Blijf dezen nacht over; voorts in den morgen zal het geschieden, indien hij u lost, goed, laat hem lossen; maar indien het hem niet lust u te lossen, zo zal ik u lossen, zo waarachtig als de HEERE leeft; leg u neder tot den morgen toe.

14 Alzo lag zij neder aan zijn voetdeksel tot den morgen toe; en zij stond op, eer dat de een den ander kennen kon; want hij zeide: Het worde niet bekend, dat een vrouw op den dorsvloer gekomen is.

15 Voorts zeide hij: Lang den sluier, die op u is, en houd dien; en zij hield hem; en hij mat zes maten gerst, en leide ze op haar; daarna ging hij in de stad.

16 Zij nu kwam tot haar schoonmoeder, dewelke zeide: Wie zijt gij, mijn dochter? En zij verhaalde haar alles, wat die man haar gedaan had.

17 Ook zeide zij: Deze zes maten gerst heeft hij mij gegeven; want hij zeide tot mij: Kom niet ledig tot uw schoonmoeder.

18 Toen zeide zij: Zit stil, mijn dochter, totdat gij weet, hoe de zaak zal vallen; want die man zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleind hebbe.

Wij vonden het zeer gemakkelijk in het vorige hoofdstuk om de waardigheid van Ruths gedrag te prijzen, en te tonen welk nut wij kunnen trekken uit het bericht dat ons er van is gegeven, in dit hoofdstuk zullen wij haar echter moeten verdedigen tegen de betichting van onbetamelijkheid. Maar de goede zeden van die tijd maakte dat hetgeen hier geschiedde, niet verkeerd of slecht was, terwijl de slechte zeden van onze tijd oorzaak zijn dat zulke handelingen thans niet gerechtvaardigd zouden kunnen worden. Hier is:

I. Een aanwijzing, die Naomi gaf aan haar schoondochter om op Boaz aanspraak te maken haar echtgenoot te worden, vers 1-5., .

II. Ruths stipt opvolgen van die aanwijzingen, vers 6, 7.

III. Boaz vriendelijke en eerbare behandeling van haar, vers 8-15. Haar terugkeer tot haar schoonmoeder, vers 16-18.

Ruth 3:1-5

I. Naomi's zorg voor het welzijn harer dochter is ongetwijfeld zeer prijzenswaardig en is geschreven ter navolging. Zij dacht zelf aan geen huwelijk, Hoofdstuk 1:12.. Maar hoewel zij, die oud was, tot een altijddurend weduwschap was besloten, was het toch verre van haar, om er haar schoondochter toe te verbinden, die nog jong was. De ouderdom moet zich van de jeugd niet tot maatstaf stellen. Integendeel, zij zint op middelen om haar goed gehuwd te krijgen. Haar wijsheid beraamde een plan voor haar dochter, waaraan de dochter in haar zedigheid niet voor zichzelf gedacht zou hebben, vers 1. Dit deed zij:

1. In gerechtigheid jegens de doden, om zaad te verwekken aan hen, die gestorven zijn en aldus het geslacht voor uitsterven te bewaren.

2. In vriendelijkheid en dankbaarheid jegens haar schoondochter, die zich zo gehoorzaam en eerbiedig jegens haar had gedragen. "*Mijne dochter*" (zei zij, daar zij haar in ieder opzicht als de hare beschouwde) "*zou ik u geen rust zoeken?*" dat is: een vestiging in de huwelijksstaat, zal ik geen goed echtgenoot voor u zien te krijgen, *dat het u welga?* Dat is: "opdat gij aangenaam en in overvloed kunt leven, en niet al uw dagen zult doorbrengen in de geringe en treurige omstandigheden, waarin wij ons nu bevinden". De gehuwde staat is, of behoort te wezen, een staat van rust voor jonge lieden. Omzwerfende genegenheden worden dan tot een voorwerp bepaald, en het hart komt tot rust, het is tot rust in het huis van een echtgenoot, en in zijn hart, Hoofdstuk 1:9. Diegenen zijn wel zeer onbezonnen en wispelturig, die door het huwelijk tot geen bestendigheid komen. Wat begeerd en bedoeld moet wezen door hen, die zich in het huwelijk begeven, is: *dat het hun wel zal gaan*, en daartoe is nodig, dat zij een goede keuze doen, want anders zal het in de plaats van een rust voor hen te wezen, de grootste onrust zijn. Ouders moeten, als zij over hun kinderen beschikken dit op het oog hebben: *dat het hun wel zal gaan*. En laat het steeds in gedachten worden gehouden: Datgene is het beste voor ons, wat het beste is voor onze ziel. Het is de plicht van de ouders deze rust voor hun kinderen te zoeken en te die einde alles te doen wat hun betaamt te doen. En hoe meer gehoorzaam en eerbiedig de kinderen zich jegens hen betonen, hoe meer de ouders zich alle moeite moeten geven om hen aldus gevestigd te zien, al is het ook dat het hun hard valt om van zulke kinderen te scheiden.

II. Het middel, dat zij te baat nam om haar dochter tot dat huwelijk te doen komen, was zeer buitengewoon en ziet er verdacht uit. Indien er iets onbetamelijke in was, dan lag de schuld daarvan bij Naomi, die er haar dochter toe aanzette, en die de wetten en zeden van Israël beter kende of behoorde te kennen dan Ruth.

1. Het was waar, dat Boaz, naverwant zijnde aan de overledenen, en (voorzoveel Naomi niets wist van het tegendeel) de naastverwante van allen, die nog in leven waren, door de wet Gods verplicht was de weduwe te huwen van Machlon, die de oudste zoon was van Elimelech, en gestorven was zonder kinderen na te laten, vers 2. Is niet Boaz van onze bloedvriendschap, en daarom in gemoede verplicht voor onze zaken te zorgen? Waarom zouden wij hem niet herinneren aan zijn plicht?" Het kan ons aanmoedigen om ons door het geloof aan Christus' voeten neer te leggen dat Hij onze nabestaande is, daar Hij onze natuur heeft aangenomen is Hij *been van ons been, en vlees van ons vlees*.

2. Het was een geschikte tijd om hem er aan te herinneren, nu hij door Ruths voortdurende aanwezigheid bij zijn maaiers gedurende de hele oogst, die nu voleindigd was, zo bekend met haar was geworden, en nu hij ook door zijn vriendelijkheid jegens Ruth in mindere aangelegenheden Naomi aangemoedigd had te hopen, dat hij ook in deze grotere zaak niet onvriendelijk, en nog veel minder onrechtvaardig zou wezen. En zij dacht dat het een goede gelegenheid was om zich tot hem te wenden, nu hij een feest gaf voor het wannen op zijn dorsvloer, vers 2, om daar en te dier stonde de oogstvreugde te besluiten, en als een goede en vriendelijke meester zijn werklieden te onthalen. Hij *zal deze nacht gerst wannen*, dat is: hij viert vannacht dit feest, zoals Nabal en Absalom een feest hadden bij het scheren van de schapen, zo had Boaz een feest bij het wannen.

3. Naomi dacht dat Ruth de geschiktste persoon was om dit zelf te doen, en misschien was dit het gebruik in dat land, dat de vrouw in zo'n geval de eis zou doen, zoveel wordt tenminste te kennen gegeven door de wet in Deuteronomium 25:7-9. Naomi beveelt haar dochter dus zich zindelijk en net te kleden, niet zich op te schikken, vers 3. *Baad u en zalf u*, niet blanket u zoals Isebel, *doe uw klederen aan*, geen hoerenversiersel, en *ga af naar de dorsvloer*", waar zij waarschijnlijk genodigd was om aan de avondmaaltijd deel te nemen, maar zij moet zich niet bekend maken, dat is: haar boodschap niet bekend maken (zij zelf meest wel zeer bekend zijn onder de maaiers van Boaz) totdat het gezelschap uit elkaar was gegaan, en Boaz zich had teruggetrokken. En bij die gelegenheid kon zij gemakkelijker afzonderlijk toegang tot hem verkrijgen dan in zijn eigen huis. En zover was nu alles wel en goed. Maar:

4. In haar komen om zich aan zijn voeten neer te leggen, als hij sliep in zijn bed, was zo'n schijn van kwaad, was zo'n naderen tot het kwaad, en zou er zo'n aanleiding toe hebben kunnen wezen, dat wij niet goed weten hoe het te rechtvaardigen is, inzonderheid is de uitnemende Dr. Poole van die mening. Wij moeten geen kwaad doen opdat er goed uit zal voortkomen. Het is gevaarlijk om de vonk en het tonder tot elkaar te brengen, want hoe groten hoop houts zal een klein vuur niet aansteken! Allen komen overeen dat het niet als precedent gesteld mag worden. Noch onze wetten, noch onze tijd zijn gelijk aan die van toen. Toch wil ik gaarne die zaak in een gunstig licht beschouwen.

Indien Boaz, zoals zij dachten, de naaste bloedverwant was, dan was zij voor God zijn vrouw (zoals wij zeggen) en dan waren er slechts weinige ceremoniën nodig om de bruiloft te voltooien, en Naomi heeft niet bedoeld, dat zij anders dan als zijn vrouw tot hem zou naderen. Zij wist dat Boaz niet alleen een oud man was (daarop alleen zou zij niet gewaagd hebben om haar schoondochter zo dicht tot hem te laten naderen) maar ook een ernstig, sober man, een deugdzaam en Godsdienstig man, een, die God vreesde. Zij wist dat Ruth een zedige jonge vrouw was, "kuis en het huis bewarende," Titus 2:5.

Wèl waren de Israëlieten eens door de dochteren Moabs verleid en verdorven, Numeri 25:1, maar deze Moabietische was niet als een van deze dochteren. Naomi zelf bedoelde niets dan wat eerlijk en eerbaar was, en haar liefde (die alle dingen gelooft, en alle dingen hoopt) verbande alle boze achterdocht, dat hetzij Boaz of Ruth iets anders zouden willen, dan wat eerlijk en eerbaar was. Indien hetgeen Naomi aanried toen even onbetamelijk en onzedig was (overeenkomstig het gebruik des lands) als het ons thans toeschijnt, dan kunnen wij niet denken dat-indien Naomi zo weinig deugd had, (en wij hebben geen reden haar deugd te verdenken) zij. zo weinig wijsheid had om haar

dochter hiertoe te bewegen, daar dit alleen het huwelijk in de weg zou gestaan hebben, en de genegenheid van zo ernstig en goed een man als Boaz was van haar vervreemd zou hebben.

Naomi verwees haar schoondochter naar Boaz voor verdere instructies. Als zij hem aldus haar eis gesteld heeft, zal Boaz, die meer bekend en vertrouwd was met de wetten, *haar zeggen wat zij doen moet*. Zo moeten wij ons nederleggen aan de voeten van onze Verlosser, om van Hem ons lot te vernemen: Heere! wat wilt Gij dat ik doen zal, Handelingen 9:6. Wij kunnen er zeker van zijn dat Ruth, indien zij enig kwaad gevreesd had van hetgeen haar moeder haar aanried een vrouw was van te veel deugd en te veel gezond verstand om te beloven wat zij beloofd heeft vers 5. Al wat gij tot mij zegt, zal ik doen. Aldus moeten de jongen zich onderwerpen aan de ouderen, en aan hun ernstigen en wijzen raad, als zij er niets van belang tegen inbrengen kunnen.

Ruth 3:6-13

I. Hier is Boaz' goed bestuur van zijn gewone zaken, waarschijnlijk overeenkomstig het gebruik.

1. Toen zijn dienstknechten wanden, was hij bij hen, en had zijn oog op hen, om te voorkomen, niet dat zij van zijn koren zouden stelen (hij had geen reden om hiervoor te vrezen) maar dat zij door onachtzaamheid bij het wassen er iets van teloor zouden laten gaan.

Meesters kunnen grote verliezen lijden door dienstknechten, die achteloos zijn, al zijn zij ook eerlijk, hetgeen een reden is, waarom de mensen naarstig moeten zijn om goed op de hoogte hunner zaken te wezen, en er wèl acht op te geven.

2. Toen hij meer dan gewoon werk te doen had, heeft hij zijn dienstknechten op een buitengewoon maal onthaald, en tot hun aanmoediging heeft hij met hen *gegeten en gedronken*. Het betaamt hun, die rijk en voornaam zijn, om vrijgevig te zijn voor, en ook gemeenzaam te zijn met hen, die zij in hun werk gebruiken.

3. Toen Boaz de avondmaaltijd met zijn werklieden had gebruikt en een wijle vrolijk en genoegelijk met hen had doorgebracht, ging hij ter bestemder tijd naar bed, zo vroeg dat hij te middernacht reeds zijn eersten slaap heeft gehad, vers 8, en dus geschikt kon zijn voor zijn werk op de volgende dag. Ieder, die een goed heer des huizes is, zal vroege uren liefhebben, zich gaarne vroeg ter ruste begeven en zichzelf noch zijn gezin aan ontijdige vrolijkheid overgeven, die tot laat in de nacht aanhoudt. De Chaldeeuse paraphrast heeft deze lezing van vers 7 :Boaz at en dronk, en zijn hart was goed, (dat is ook de betekenis van het Hebreeuwse woord) en hij loofde de naam des Heeren, die zijn gebeden had verhoord, en de hongersnood in het land Israëls had doen ophouden. Zodat hij zich sober ter ruste begaf, zijn hart was in een goede stemming, niet bezwaard door overmatig eten of door dronkenschap. En hij ging ook niet zonder gebed naar zijn legerstede. Nu hij gegeten had en verzadigd was, loofde hij de naam des Heeren, en nu hij ging rusten, beval hij zich in de hoede van de Goddelijke voorzienigheid. Het was goed dat hij dit deed, want er wachtte hem een buitengewone verzoeking, hoewel hij het niet wist.

4. Zijn bed was gespreid *aan het uiterste van een korenhoop*, niet omdat hij daar zijn hart op had gezet, noch alleen maar om hem tegen dieven te behoeden, maar het was te laat om naar zijn huis in de stad te gaan, en hier zou hij bij zijn werk wezen, en er de volgende morgen gereed voor zijn. Hij wilde ook tonen dat hij niet al te kieskeurig was voor zijn nachtverblijf, geen grootse staat wilde voeren, en niet op zijn gemak gesteld was, maar, evenals zijn vader Jakob, een eenvoudig man was die, als het nodig was, zijn bed kon hebben in een scheur, en zeer tevreden op stro kon slapen.

II. Ruths kloekmoedigheid in het ten uitvoer brengen van deze zaak. Zij volgde de orders van haar moeder, ging zich neerleggen, niet naast hem, maar dwars aan zijn voeten, in haar klederen, en bleef wakker, wachtende op de gelegenheid om te doen waarvoor zij gekomen was.

Toen hij in de nacht ontwaakte en bemerkte dat er iemand aan zijn voeten lag, en vroeg wie dit was, zei zij hem haar naam, en daarna haar boodschap, vers 9, namelijk dat zij gekomen was om zich onder zijn bescherming te stellen, daar hij de persoon was, door de wet Gods aangewezen om haar beschermer te zijn. "Gij zijt het, die het recht hebt om een geslacht en een erfbezitting te lossen, te

behoeden van om te komen en verloren te gaan, *breid dan uw vleugel over mij uit*, het behage u mijn mijne zaak te huwen." Zo moeten wij door het geloof ons wenden tot Jezus Christus als onze nabestaande, die machtig is ons te verlossen, komen onder Zijn vleugelen, waartoe wij uitgenodigd zijn, Mattheus 23:37, en Hem bidden Zijn vleugel over ons uit te breiden. "Heere Jezus, neem mij op in Uw verbond, en onder Uwe hoede, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg."

III. De goede ontvangst, die aan Ruth van Boaz te beurt viel. Wat zij gedaan had, had geen slechte uitwerking, zodat Naomi zich niet vergist had in haar goede mening over haar bloedverwanten. Hij wist dat haar eis rechtvaardig en eerbaar was, en dienovereenkomstig behandelde hij haar, maar heeft met zijn zuster niet als met een hoer gedaan. Genesis 34:31.. Want:

1. Hij heeft niet gepoogd haar kuisheid te schenden, hoewel hij er alle gelegenheid toe had. De Chaldeeuwse parafraze weidt er in dier voege over uit: Hij onderdrukte zijn zucht tot wellust, en naderde haar niet, maar deed als Jozef de Rechtvaardige, die zijn Egyptische meesteres niet wilde naderen, en zoals Palthiël de Vrome aan wie Saul zijn dochter Michal, Davids huisvrouw, 1 Samuel 25:44, S. had gegeven, die een zwaard legde tussen hem en haar ten einde haar niet aan te roeren. Boaz wist, dat het geen zondige lust was, die haar herwaarts heeft gebracht, en daarom heeft hij kloekmoedig zowel zijn eigen als haar eer bewaard.

2. Hij heeft geen boze uitlegging gegeven aan hetgeen zij gedaan heeft, heeft haar niet gesmaad als een schaamteloze vrouw, die ongeschikt was om de huisvrouw te zijn van een eerbaar man. Daar zij zich goed gedragen had in het veld, geheel haar houding en gedrag van zedigheid en ingetogenheid getuigden, wilde hij niet vanwege hetgeen zij nu gedaan had haar karakter verdenken, of daar de schijn van hebben. Wellicht heeft hij er zichzelf om gelaakt, dat hij aan deze in treurige omstandigheden verkerende weduwen zijn dienst als nabestaande niet had aangeboden, en was hij bereid te zeggen wat Juda van zijn schoondochter gezegd heeft: *Zij is rechtvaardiger dan ik*. Maar integendeel:

A. Hij prijst haar, sprak vriendelijk tot haar, noemde haar *zijn dochter*, en sprak met ere van haar als van een vrouw van uitnemende deugd. Zij heeft in deze zaak nog meer vriendelijkheid betoond aan haar schoonmoeder en aan de familie, waaraan zij zich door het huwelijk had verbonden, dan in alles wat zij vroeger gedaan heeft. Het was zeer goed in haar om haar vaderland te verlaten en met haar schoonmoeder naar het land Israëls te gaan om er bij haar te blijven en te helpen haar te onderhouden, daarvoor had hij haar reeds gezegend, Hoofdstuk 2:12, . maar nu zegt hij: *Gij hebt deze uw laatste weldadigheid beter gemaakt dan de eerste*, vers 10., daar zij niet met haar eigen zin en wil is te rade gegaan voor een tweede huwelijk, maar met het geslacht van haar overleden echtgenoot. Zij had geen liefdesbetuigingen van jonge lieden aangenomen veel minder nog die gezocht hetzij van rijk of arm, maar was bereid te huwen volgens het voorschrift van de wet, al was het dan ook een oud man, omdat het voor de eer en het belang was van de familie, waarin zij gehuwd was en waaraan zij zo van harte was toegewijd. Als jonge lieden over zichzelf beschikken, dan moeten zij daarbij minder hun eigen neiging, de lust hunner ogen volgen, dan wel zoeken God en hun ouders te behagen.

B. Hij beloofde haar te zullen huwen, vers 11.. "*Vrees niet*, dat ik u zal veronachtzamen of u te schande zal maken, neen, *al wat gij gezegd hebt zal ik u doen*, want het is hetgeen door de wet vereist wordt van de nabestaande, en ik heb geen reden om het te weigeren, *want de ganse stad*

mijns volks weet dat gij een deugdelijke vrouw zijt", vers 11.. Voorbeeldige deugd moet haar lof hebben, Filipp. 4:8, en zij zal beide mannen en vrouwen aanbevelen in de achting van de wijsten en de besten. Ruth was een arme vrouw, en armoede doet dikwijls de luister van de deugd tanen, maar van Ruths deugden zelfs in kommervolle omstandigheden werd door ieder kennis genomen, zij konden niet verborgen blijven, ja haar deugden namen de smaad weg van haar armoede, als arme lieden slechts Godvruchtige lieden zijn, dan zullen zij eer ontvangen van God en van de mensen. Ruth was merkwaardig om haar nederigheid, die de weg heeft geëffend voor deze eer, hoe minder zij zelf van haar deugden sprak, hoe meer zij door haar naburen werden opgemerkt. Bij de keuze van echtgenoten, behoort inzonderheid acht geslagen te worden op deugd, bekende en bewezen deugd, laat de Godsdienst de keuze bepalen, en dan zal die keus voorzeker gekroond worden en lieflijk gemaakt. Wijsheid is beter dan goud, en als er gezegd wordt, dat zij goed is met een erfdeel, dan betekent dit, dat zonder haar een erfdeel weinig waarde heeft.

C. Hij deed zijn belofte voorwaardelijk, en dat kon hij niet anders, want er scheen een bloedverwant te zijn, die nader was dan hij, aan wie het recht van de lossing behoorde, vers 12.. Dit wist hij, maar wij kunnen redelijkerwijs onderstellen, dat Naomi (die lang buitenslands is geweest, en misschien niet nauwkeurig op de hoogte was van al de graden van bloedverwantschap van haar overleden echtgenoot) dit niet geweten heeft, want anders zou zij haar dochter nooit tot Boaz hebben gezonden, om hem haar eis te stellen. Toch zegt hij haar niet, dat zij zelf naar die anderen bloedverwant moest gaan, want dat zou zeer hard en zwaar voor haar geweest zou zijn. Maar hij belooft:

a. Dat hijzelf het voorstel aan die anderen nabestaande zal gaan doen teneinde te weten wat deze zou willen. Het Hebreeuwse woord voor weduwe betekent een die stom is. Boaz zal daarom zijn mond openen voor de stomme Spreuken 31:8, en zal voor deze weduwe zeggen wat zij zelf niet weet te zeggen.

b. Dat, zo de andere bloedverwant weigerde de plicht des naastbestaanden te vervullen, hij het zou doen, de weduwe zou huwen, het land zou lossen, en de familie weer zou oprichten. Deze belofte bevestigt hij met een plechtigen eed, want het was een voorwaardelijk huwelijksverdrag, vers 13., zo waarachtig als de Heere leeft. De zaak aldus opschortende, zegt hij haar te wachten tot aan de morgen. In zijn overdenkingen geeft bisschop Hall deze korten inhoud van die zaak. Boaz heeft, inplaats van haar aan te raken als een wellusteling haar gezegend als een vader, haar bemoedigd als een vriend, haar beloften gedaan als een bloedverwant, haar beloond als een beschermer en haar weggezonden, beladen met hoop en met gaven, niet minder kuis en meer gelukkig dan toen zij kwam. O bewonderenswaardige ingetogenheid, waardig de voorvader van Hem, op wiens lippen en in wiens hart geen bedrog werd gevonden."

Ruth 3:14-18

Hier wordt ons verhaald:

I. Hoe Ruth door Boaz werd weggezonden. Het zou niet veilig voor haar geweest zijn om in het holle van de nacht naar huis te gaan, daarom lag zij neer aan zijn voeten, niet naast hem, tot aan de morgen, maar zodra de dag begon aan te breken. zodat zij licht had op de weg naar huis, ging zij heen, eer dat de een de ander kennen kon, opdat, zo zij al gezien werd, zij toch niet herkend zou worden, en men dus niet zou weten dat zij op een ontijdig uur buitenshuis was. Zij was niet bevreesd om bekend te zijn als ene, die aren oplas in het veld, en zij schaamde zich niet dit blijk van armoede, maar zij zou niet gaarne bekend willen zijn als iemand, die des nachts op straat is, want haar deugd was haar grootste eer, en hetgeen haar het dierbaarst was.

Boaz zond haar heen:

1. Met de raad om te zwijgen, vers 14.. Het worde niet bekend dat een vrouw op de dorsvloer gekomen is, en de gehelen nacht zo dicht bij Boaz gelegen heeft. Niet alsof zij er zich veel om behoefden te bekommeren wat de mensen van hen zeiden, terwijl zijzelf zich bewust waren rein te zijn, maar omdat weinigen zó dicht bij het vuur konden naderen, als zij er toe genaderd waren, zonder zich te branden. Ware het bekend geweest, het zou in sommigen achterdocht hebben kunnen opwekken, en anderen zouden er aanmerkingen op gemaakt hebben. Vrome mensen zouden er door ontroerd of bedroefd zijn geweest, en slechte mensen zouden gejuicht hebben en daarom: het worde niet bekend. Wij moeten altijd zorgen niet alleen om een goed geweten te hebben, maar ook onze goeden naam te bewaren.

Wij moeten of niet doen wat, hoewel het onschuldig is, toch aanleiding kan geven om verkeerd uitgelegd te worden, of zo wij het doen, het niet bekend laten worden. Wij moeten niet alleen zonde, maar ook ergernis vermijden. Er was hier ook een bijzondere reden voor geheimhouding: indien deze zaak ruchtbaar werd, dan zou dit aan de vrijheid van keus van de anderen nabestaande kunnen schaden, hij zou het als een reden kunnen opgeven, om Ruth te weigeren, dat Boaz en zij tezamen waren geweest.

2. Hij zond haar weg met een goed geschenk in koren, dat aan haar arme moeder tehuis zeer welkom zijn zal, en haar tot bewijs zal wezen, dat hij haar niet in misnoegen had weggezonden, hetgeen Naomi had kunnen denken, indien hij haar ledig had weggezonden. Hij gaf het haar in haar sluier, of voorschoot, of schorteldoek, gaf het haar bij maten, als een wijs korenheer hield hij rekening van alles wat hij uitgaf.

Het waren zes maten, dat is: zes gomers naar verondersteld wordt, waarvan er tien in een efa gingen. Welke maat het nu ook moge geweest zijn, waarschijnlijk gaf hij haar zoveel als zij kon dragen, vers 15. En de Chaldeër zegt: De Heere gaf haar kracht om het te dragen, en voegt er bij, dat haar thans door de geest van de profetie werd meegedeeld, dat uit haar zes van de rechtvaardigste mannen van hun tijd zouden voortkomen, namelijk: David, Daniel, diens drie metgezellen en de Koning Messias.

II. Hoe zij door haar schoonmoeder werd verwelkomd. Zij vroeg haar: "*Wie zijt gij, mijn dochter? Zijt gij een bruid, of zijt gij het niet? Moet ik u gelukwensen?*" Zo zei Ruth haar dan hoe de zaak stond, vers 16, 17. Waarop haar moeder:

1. Haar aanraadde om tevreden te zijn met hetgeen geschied was: *Zit stil, mijne dochter, totdat gij weet hoe de zaak zal vallen. Hoe het besloten is in de hemel*, leest hier de Chaldeër want daar worden de huwelijken gesloten. Zij had gedaan alles wat haar paste te doen, en nu moest zij geduldig de uitslag verbeiden, en er niet in verlegenheid om zijn. Laat ons hieruit leren onze zorgen op God te werpen, Zijn leidingen te volgen en er acht op te geven, in kalmte van gemoed de gebeurtenis af te wachten, met het vaste besluit er in te berusten, hoe zij ook zijn moge, soms blijkt datgene het best voor ons gedaan te zijn, wat het minst ons eigen doen is. "Daarom, zit stil, en zie hoe de zaak zal vallen, en zeg: Hoe zij ook zal vallen, ik ben er mee tevreden, en ben er toe bereid."

2. Zij verzekerde haar dat Boaz, deze zaak op zich genomen hebbende, er zich een getrouw en zorgzaam vriend in zou betonen. Hij zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleindigd hebbe. Hoewel het een drukke tijd voor hem was in het veld en op de dorsvloer, zal hij toch, op zich genomen hebbende haar te dienen haar zaak niet veronachtzamen. Naomi gelooft lat Ruth zijn hart gewonnen heeft, en daarom zal hij niet rusten vóór hij weet of zij al of niet de zijne wezen kan. Dit voert zij aan als een reden, waarom Ruth stil moet zitten en er niet in kommer om moet zijn, Boaz heeft de zaak op zich genomen, en hij zal haar gewis goed ten einde brengen. Nog veel meer reden hebben goede Christenen, in geen ding bezorgd te zijn, maar hun zorg op God te werpen, omdat Hij beroofd heeft voor hen te zorgen, en als Hij het doet, is het immers niet nodig dat wij het ook doen. "Zit stil, en zie hoe de zaak zal vallen, want de Heere zal het voor u voleindigen, en zal het u ten goede doen medewerken, Psalm 37:4, 5, 138:8., Stilzitten zal uw sterkte zijn, Jesaja 30. 7.

HOOFDSTUK 4

1 En Boaz ging op in de poort, en zette zich aldaar en ziet, de lossen, van welken Boaz gesproken had, ging voorbij; zo zeide hij: Wijk herwaarts, zet u hier, gij, zulk een! En hij week derwaarts, en zette zich.

2 En hij nam tien mannen van de oudsten der stad, en zeide: Zet u hier; en zij zetten zich.

3 Toen zeide hij tot dien lossen: Het stuk lands, dat van onzen broeder Elimelech was, heeft Naomi, die uit der Moabieten land wedergekomen is, verkocht;

4 En ik heb gezegd: Ik zal het voor uw oor openbaren, zeggende: Aanvaard het in tegenwoordigheid der inwoners, en in tegenwoordigheid der oudsten mijns volks; zo gij het zult lossen, los het; en zo men het ook niet zou lossen, verklaar het mij, dat ik het wete; want er is niemand, behalve gij, die het losse, en ik na u. Toen zeide hij: Ik zal het lossen.

5 Maar Boaz zeide: Ten dage, als gij het land aanvaardt van de hand van Naomi, zo zult gij het ook aanvaarden van Ruth, de Moabietische, de huisvrouw des verstorvenen, om den naam des verstorvenen te verwekken over zijn erfdeel.

6 Toen zeide die lossen: Ik zal het voor mij niet kunnen lossen, opdat ik mijn erfdeel niet misschien verderve; los gij mijn lossing voor u; want ik zal niet kunnen lossen.

7 Nu was dit van ouds een gewoonheid in Israel, bij de lossing en bij de verwisseling, om de ganse zaak te bevestigen, zo trok de man zijn schoen uit en gaf die aan zijn naaste; en dit was tot een getuigenis in Israel.

8 Zo zeide de lossen tot Boaz: Aanvaard gij het voor u; en hij trok zijn schoen uit.

9 Toen zeide Boaz tot de oudsten en al het volk: Gijlieden zijt heden getuigen, dat ik aanvaard heb alles, wat van Elimelech geweest is, en alles, wat van Chilion en Machlon geweest is, van de hand van Naomi.

10 Daartoe aanvaard ik mij ook Ruth, de Moabietische, de huisvrouw van Machlon, tot een vrouw, om den naam des verstorvenen over zijn erfdeel te verwekken, opdat de naam des verstorvenen niet worde uitgeroeid van zijn broederen, en van de poort zijner plaats; gijlieden zijt heden getuigen.

11 En al het volk, dat in de poort was, mitsgaders de oudsten zeiden: Wij zijn getuigen; de HEERE make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea, die beiden het huis van Israel gebouwd hebben; en handel kloekelijk in Efratha, en maak uw naam vermaard in Bethleem!

12 En uw huis zij, als het huis van Perez (die Thamar aan Juda baarde), van het zaad, dat de HEERE u geven zal uit deze jonge vrouw.

13 Alzo nam Boaz Ruth, en zij werd hem ter vrouwe, en hij ging tot haar in; en de HEERE gaf haar, dat zij zwanger werd en een zoon baarde.

14 Toen zeiden de vrouwen tot Naomi: Geloofd zij de HEERE, Die niet heeft nagelaten u heden een lossen te geven; en zijn naam worde vermaard in Israel!

15 Die zal u zijn tot een verkwikker der ziel, en om uw ouderdom te onderhouden; want uw schoondochter, die u liefheeft, heeft hem gebaard, dewelke u beter is dan zeven zonen.

16 En Naomi nam dat kind, en zette het op haar schoot, en werd zijn voedster.

17 En de naburinnen gaven hem een naam, zeggende: Aan Naomi is een zoon geboren; en zij noemden zijn naam Obed; deze is de vader van Isai, Davids vader.

18 Dit nu zijn de geboorten van Perez: Perez gewon Hezron;

19 En Hezron gewon Ram; en Ram gewon Amminadab;

20 En Amminadab gewon Nahesson; en Nahesson gewon Salma;

21 En Salmon gewon Boaz, en Boaz gewon Obed;

22 En Obed gewon Isai; en Isai gewon David.

In dit hoofdstuk hebben wij het huwelijk van Boaz met Ruth, in de omstandigheden waarvan iets buitengewoons was, dat in de geschiedenis bewaard is gebleven ter opheldering, niet slechts van de wet betreffende het huwen van de weduwe eens broeders, Deuter. 25:5, want bepaalde voorvallen kunnen helpen om wetten te verduidelijken-maar ook van het Evangelie, want van hen, die dit huwelijk aangingen, is David afgestamd, en de Zoon Davids, wiens ondertrouw met de gemeente uit de heidenen hierdoor afgeschaduwd is. Hier wordt ons gezegd:

I. Hoe Boaz van zijn mededinger ontdaan werd, vers 1-8, .

II. Hoe zijn huwelijk met Ruth in het openbaar gesloten werd, en vergezeld ging van de goede wensen van zijn naburen, vers 9-12.

III. Dat uit dit huwelijk een zoon is voortgekomen, Obed, de grootvader van David, vers 13-17. En zo besluit het boek met de stamboom van David, vers 18-22. Misschien was het ten zijnen gevalle, dat de gezegende Geest dit verhaal in de Heilige Schrift heeft doen opnemen daar hij wenste dat de deugden van zijn overgrootmoeder Ruth en haar heidense afkomst aan de nakomelingschap overgeleverd zouden worden, met de bijzondere leiding van Gods voorzienigheid, die daarbij opgemerkt werd.

Ruth 4:1-8

1. Hier roept Boaz terstond een vergadering samen ter rechtszitting. Waarschijnlijk was hijzelf een van de oudsten van de stad, want hij was een man geweldig van vermogen. Misschien was hij de vader van de stad, en zat hij als voornaamste, want hij schijnt hier naar de poort te zijn opgegaan als gezaghebbende, en niet als een gewoon burger, zoals Job, Hoofdstuk 29:7 en verv. Wij kunnen ons hem niet minder voorstellen dan als een magistraat van de stad, die een kleinzoon was van Nahesson, overste van Juda, en dat hij de nacht tevoren aan het einde van een korenhoop zijn legerstede had, was in die dagen van eenvoud volstrekt niet onbestaanbaar met de eer van als rechter in de poort te zitten. Maar waarom heeft Boaz zo'n haast gemaakt, waarom was hij zo gesteld op dat huwelijk? Ruth was niet rijk, maar leefde van aalmoezen, niet in eer of aanzien, maar een arme vreemdelinge. Er wordt nergens gezegd dat zij schoon was, en al is zij het geweest dan kunnen wij wel onderstellen, dat door het vele wenen, het moeizame reizen, het werk van aren op te lezen, de lelies en rozen op haar gelaat verdord waren. Maar wat Boaz in haar liefhad en hem deed verlangen om de zaak te bespoedigen, was dat al haar naburen het er over eens waren dat zij een deugdzame vrouw was, dat maakte haar waardij voor hem ver boven de robijnen, Spreuken 31:10. En daarom denkt hij dat, indien hij haar door haar te huwen een wezenlijke vriendelijkheid bewees, hij er zichzelf ook een zeer grote vriendelijkheid mee bewees, en daarom wil hij de zaak terstond tot een einde brengen. Het was geen rechtsdag, maar hij kreeg tien mannen uit de oudsten van de stad bij elkaar in de rechtszaal aan de poort, waar de openbare aangelegenheden behandeld werden, vers 2. Waarschijnlijk werd door dit getal een volledig hof gevormd. Hoewel Boaz een rechter was, wilde hij toch geen rechter zijn in zijn eigen zaak maar verlangde hij de medewerking en instemming van andere oudsten. Eerlijke bedoelingen schromen geen openbare kennismaking.

2. Hij roept zijn mededinger om te komen en het voorstel te horen dat hij ging doen, vers 1. "Gij zulk een, zet u hier." Hij heeft hem ongetwijfeld bij zijn naam genoemd, maar de gewijde geschiedschrijver achtte het niet gepast hem te vermelden, want, daar hij geweigerd heeft de gestorvene zaad te verwekken en dus diens naam in wezen te houden, was hij niet waard dat zijn naam voor de toekomstige eeuwen en geslachten in deze geschiedenis bewaard zou blijven. Gods voorzienigheid begunstigde Boaz, door het zo te beschikken dat deze nabestaande juist voorbij kwam, toen de zaak gereed was om hem voorgesteld te worden. Grote zaken worden soms door kleine omstandigheden in de hand gewerkt, waardoor zij vergemakkelijkt en bespoedigd worden.

3. Hij stelt de anderen nabestaande de lossing voor van Naomi's land, dat waarschijnlijk verpand was voor geld om er brood voor te kopen toen de hongersnood in het land was, vers 3. "Naomi verkoopt een stak lands namelijk het recht om het te lossen uit de hand van de pandhouder, waarvan zij afstand wil doen. Of, zoals sommigen denken, het was haar weduwgift gedurende haar leven, en geld nodig hebbende, zou zij haar deel er in goedkoop aan de wettigen erfgenaam willen verkopen, die de geschiktste koper er voorwas.

Hiervan geeft hij wettelijk kennis aan de nabestaande, vers 4, teneinde hem de keus te geven om dit aanbod aan te nemen of af te slaan. Wie het verkreeg, moest er voor betalen en Boaz had kunnen zeggen: "Mijn geld is zo goed als dat van mijn bloedverwant, waarom zou ik, als ik er zin in heb, het niet in stilte kunnen kopen, daar er mij toch het eerst het aanbod van is gedaan, en er aan mijn bloedverwant niets van zeggen?" Neen, hoewel Boaz het wel gaarne zou willen kopen, wil hij toch niets doen, dat als een verkorten van eens anders recht aangemerkt zou kunnen worden en door dit

voorbeeld wordt ons geleerd, niet slechts rechtvaardig en eerlijk te zijn, maar ook billijk te zijn in onze handelingen, en niets te doen dat het licht niet mag zien

4. De bloedverwant scheen wel gaarne het land te willen lossen, totdat hem gezegd werd dat, zo hij dit deed, hij ook de weduwe moest huwen, maar toen weigerde hij het. Hij wilde wel gaarne het land hebben, en ging er misschien te gereeder op in om het te lossen omdat hij hoopte dat de arme weduwe, die in de noodzakelijkheid was om het te verkopen het hem zeer goedkoop zou afstaan. *"Ik zal het lossen,* zei hij, *"ik zal het van ganser harte lossen,"* denkende dat het een goede aanwinst zou zijn bij zijn eigen bezitting, vers 4. Maar Boaz zei hem dat er ook een jonge weduwe bij was betrokken, en zo hij het land nam, moest hij haar er bij nemen. *"Terra transit cum onere-De bezitting gaat over met de daaraan verbonden verplichting."* Of de Goddelijke wet, of het gebruik des lands, zou hem er toe verplichten, of wel Naomi wilde het land alleen onder deze voorwaarde verkopen, vers 5.

Sommigen denken dat dit geen betrekking heeft op de wet voor het huwen van de weduwe eens broeders (want die schijnt slechts verplichtend voor de kinderen van eenzelfden vader, Deuter. 25:5, tenzij het later door het gebruik ook uitgestrekt werd tot de naasten bloedverwant) maar dat het betrekking heeft op de wet voor het lossen van een erfdeel, Leviticus 25:24, 25, want het is een goel, een lossen, die hiervoor vereist wordt, en indien dit zo is, dan was het niet door de wet, maar door Naomi's besluit, dat de koper de weduwe moest huwen. Hoe dit nu zij, toen deze nabestaande de voorwaarde van de verkoop hoorde, weigerde hij hem, vers 6. *"Ik zal het voor mij niet kunnen lossen, ik wil er mij op deze voorwaarde niet mee inlaten, opdat ik mijn erfdeel niet misschien verderve,"* het land, dacht hij, zou een verbetering kunnen zijn voor zijn erfdeel, maar niet het land met de vrouw dat zou het schaden. Misschien dacht hij dat het een verkleining voor hem zou wezen om zo'n arme weduwe te huwen, die van een vreemd land was gekomen en schier van aalmoezen moest leven, hij verbeelde zich dat het een blaam zou wezen voor zijn geslacht het zou zijn bloed verderven en zijn nageslacht ontteren, in zijn oog konden haar grote deugden daar niet tegen opwegen. De Chaldeeuwse paraphrast geeft als reden voor zijn weigering dat hij al een andere vrouw had, en als hij Ruth er bij zou huwen, dan zou dit slechts twist en onenigheid brengen in zijn gezin, en dat zou het lieflijke van zijn erfdeel verderven. Of hij dacht dat zij hem veel kinderen zou schenken, en dat deze allen een deel van zijn erfenis zouden verwachten, waardoor zij over te veel handen verstrooid zou worden, zodat zijn geslacht dan veel minder aanzien zou hebben. Dit maakt velen bevreesd voor de grote verlossing, zij willen de Godsdienst niet omhelzen, zij hebben er veel goeds van gehoord, en hebben er niets tegen te zeggen, zij hebben er zelfs een goed woord voor over, maar terwijl zij er hun goed woord aan geven, zijn zij toch bereid om er van te scheiden, en kunnen er zich niet aan gebonden houden, uit vrees van hun eigen erfdeel in deze wereld te verderven. Zij zouden wel gaarne in de hemel willen komen, maar heiligheid kunnen zij wel missen, die zou toch ook niet overeenkomen met de lusten, die zij reeds omhelsd hebben, en dus: laat wie wil de hemel kopen op die voorwaarden, zij kunnen het niet.

5. Het recht om te lossen is nu duidelijk aan Boaz afgestaan. Indien deze opgenoemde nabestaande een goeden koop verloor, een goede bezitting en ook een goede huisvrouw, dan heeft hij dit zichzelf te danken, daar hij er niet beter over nagedacht heeft, en Boaz zal hem dankbaar zijn, omdat hij de weg voor hem geëffend heeft tot datgene, wat hij boven alles waardeerde en begeerde. In die oude tijden was het niet, zoals later, de gewoonte om de overdracht van goederen in geschrifte te doen plaatshebben, Jeremia 32:10. en verv., maar het geschiedde door het een of andere teken, de een of

andere plechtigheid, zoals bij ons door inbezitstelling, zoals wij dit gewoonlijk noemen dat is: door overgave van het bezit het bezit van een huis door de sleutel er van te geven, van land door het "even van een zode en een takje. De ceremonie, die hier gebruikt werd, bestond daarin dat hij, die de zaak overgaf, zijn schoen uittrok, (de Chaldeer zegt: het was de handschoen van zijn rechterhand.) en hem gaf aan de persoon, aan wie hij het land afstond, hiermede te kennen gevende dat, welk recht hij ook had om op dit land te gaan of het te betreden, hij het hiermede voor de bepaalden prijs aan de koper afstond.

Dit was tot een getuigenis in Israël, vers 7, en het werd ook hier in deze zaak gedaan, vers 8. Indien deze nabestaande door de wet verplicht was Ruth te huwen, en zijn weigering een minachting ware geweest van die wet, dan had Ruth hem zijn schoen moeten uittrekken en in zijn aangezicht moeten spuwen, Deuter. 25:9. Maar hoewel zijn bloedverwantschap hem enigermate hiertoe kon verplichten. kon toch de verre graad dier bloedverwantschap hem van die straf ontheffen, of Ruth kon er zeer gaarne van afzien, daar zijn weigering alles was wat zij van hem begeerde. Maar bisschop Patrick, en met hem de beste Schriftuitleggers, denkt dat dit geen betrekking had op die wet, en dat het uittrekken van de schoen hier niet, zoals daar, een schande was, maar een teken tot bevestiging van de afstand en een bewijs dat het land niet door bedrog of op slinkse wijze was verkregen. Het rond en open handelen in alle zaken van contract of koophandel is hetgeen door allen betracht moet worden, die zich willen betonen als ware Israëlieten, in wie geen bedrog is. Hoeveel meer eerlijk komt Boaz nu aan deze koop, dan wanneer hij zijn bloedverwant had zoeken te onderkruipen, of buiten hem om heimelijk met Naomi de koop had gesloten. Eerlijkheid zal bevonden worden de beste staatkunde te zijn.

Ruth 4:9-12

Boaz ziet nu zijn weg effen voor zich, en daarom stelt hij niet uit om zijn belofte aan Ruth te vervullen, dat hij de plicht van de nabestaande jegens haar zal volbrengen, maar daar, in de poort van zijn stad, in de tegenwoordigheid van de oudsten en van al het volk maakt hij het huwelijksverdrag bekend tussen hem en Ruth de Moabietische, en daarmee de koop van al het goed, dat aan het geslacht van Elimelech heeft behoord. Indien hij geen man was geweest, geweldig van vermogens, Hoofdstuk 2:1, dan zou hij niet bij machte zijn geweest om dit alles te lossen, en deze dienst aan het gezin van zijn bloedverwant niet hebben kunnen bewijzen. Waartoe dient een grote bezitting anders dan om de mens instaat te stellen zoveel meer goed te kunnen doen in zijn geslacht, inzonderheid aan hen, die tot zijn eigen familie behoren, zo hij slechts het hart, de gezindheid heeft om dit te doen?

Betreffende dit huwelijk nu blijkt:

I. Dat het gevierd, of tenminste bekend gemaakt werd voor vele getuigen, vers 9, 10, . "Gijlieden zijt heden getuigen":

1. Dat ik de bezitting gekocht heb, wie haar of een deel van haar in pand heeft, hij kome tot mij, en hij zal het geld er voor ontvangen naar de waarde van het land", die berekend werd naar het aantal jaren van allen dag af tot aan het jubeljaar, Leviticus 25:15, . want dan zou het vanzelf in het geslacht van Elimelech terugkomen. Hoe meer openlijk de verkoop van bezittingen plaats had, hoe beter zij tegen bedrog waren beschermd.

2. Dat ik de weduwe aanvaard heb als mijn vrouw. Hij ontving geen bruidsschat met haar, het weduwgoed, dat zij had, was verhypothekerd, en hij kon het niet terug verlangen zonder er de volle waarde voor te geven, en daarom kon hij wèl zeggen, dat hij haar gekocht had, en toch achtte hij, daar zij een deugdzaame vrouw was, dat hij een goede koop had gesloten. Huis en goed is een erve van de vaders, maar een verstandige huisvrouw is meer waard, zij is van de Heere, als Zijn bijzondere gave. Met haar te hangen bedoelde hij de gedachtenis van de doden te bewaren, opdat de naam van Machlon, hoewel hij geen zoon had om die te dragen, niet worde uitgeroeid van onder zijn broederen en van de poort van zijn plaats, maar hierdoor in wezen zou blijven, en dat in het openbare register vermeld zou worden, dat Boaz Ruth heeft gehuwd, de weduwe van Machlon, de zoon van Elimelech waarvan het nageslacht, wanneer het nodig had dit register te raadplegen, inzonderheid nota zou nemen. En daar deze geschiedenis bewaard is gebleven om de wille van dat huwelijk en van het geslacht, dat er uit voortgekomen is, bleek dit een afdoend middel om de naam van Machlon te vereeuwigen tot aan het einde van de wereld, meer zelfs dan Boaz er mee bedoeld had. En merk op, omdat Boaz deze eer heeft bewezen aan de dode en deze goedheid aan de levenden, heeft God hem de eer aangedaan om hem in de stamboom van Messias een plaats te geven, waardoor zijn geslacht boven al de geslachten Israëls geëerd werd, terwijl van die andere nabestaande, die zo bevreesd was zich te verkleinen en zijn erfdeel te verderven door de weduwe te huwen, de namen en het geslacht in vergetelheid zijn verborgen. Een tedere, edelmoedige zorg voor de eer van de doden, en het welzijn van arme weduwen en vreemdelingen, die er zelf geen vergelding voor kunnen doen, Lukas 14:14, is Gode zeer welbehaaglijk en zal voorzeker door Hem beloond worden. Onze Heere Jezus is onze Goël, onze Losser, onze eeuwige Losser. Evenals Boaz zag Hij met mededogen op de treurigen toestand van het gevallen mensdom, tot zeer duren prijs

heeft Hij het hemelse erfdeel voor ons gelost, dat door de zonde verpand was en verbeurd aan de Goddelijke gerechtigheid, en dat wij zelf nooit hadden kunnen lossen. Ook heeft Hij zich een bijzonder volk verkregen, dat Hij zich ondertrouwd heeft hoewel zij, als Ruth, vreemdeling waren, arm en veracht, opdat de naam van dit gestorven geslacht niet voor altijd uitgeroeid zou worden. Om dit te doen heeft Hij er het verderven van Zijn eigen erfdeel aan gewaagd, want hoewel Hij rijk was, is Hij om onzentwil arm geworden. Maar Hij is er overvloedig voor beloond door Zijn Vader, die Hem, omdat Hij zich zo vernederd heeft, uitermate heeft verhoogd, en Hem een naam heeft gegeven boven allen naam. Laat ons onze verplichting aan Hem erkennen en er ons steeds op toelagen om Hem te eren.

Door zijn openlijke bekendmaking van dit huwelijk en die aankoop heeft Boaz niet alleen zijn recht beveiligd tegen allen, die er aanspraak op zouden willen maken, maar ook Ruth eer aangedaan, tonende dat hij zich harer niet schaamde, zich ook harer afkomst en armoede niet schaamde, en een getuigenis nagelaten tegen alle geheime huwelijken. Alleen hetgeen boos is haat het licht en komt niet tot het licht, Boaz riep getuigen voor hetgeen hij deed, want wat hij deed kon hij rechtvaardigen, en zou hij nooit loochenen, en in die tijd werd zelfs aan het verachte gemeen, de menigte, nog zoveel eer bewezen, dat niet slechts de oudsten, maar ook het volk dat in de poort heen en weer ging, tot getuige werd geroepen, vers 9, en dat daarnaar gehoord werd, vers 11, toen zij zeiden: Wij zijn getuigen.

II. Dat het van vele gebeden vergezeld ging. Toen de oudsten en al het volk getuigden bij dit huwelijk, gaven zij er hun goede wensen voor te kennen, en zegenden zij het, vers 11, 12. Nu schijnt om Ruth gezonden te zijn, want zij spreken van haar, vers 12, als zijnde tegenwoordig: deze jonge vrouw, en daar hij haar tot vrouw genomen heeft, beschouwen zij haar als reeds in zijn huis gekomen. En zeer hartelijk hebben zij voor het pasgehuwde paar gebeden. Waarschijnlijk heeft hij, die de oudste was van de oudsten, dit gebed uitgesproken, en hebben de overige oudsten en het volk er mee ingestemd, en daarom wordt er van gesproken als door hen allen gedaan, want bij openbare gebeden is er maar een die spreekt, maar wij allen moeten bidden.

Merk op:

1. Huwelijken moeten ingezegend worden met en vergezeld gaan van gebed, omdat ieder schepsel en iedere toestand datgene voor ons is, en niet meer, wat God ze doet zijn. Het is beleefd en vriendelijk om alle geluk toe te wensen aan hen, die zich in die staat gaan begeven, en het goede, dat wij hun toewensen, moeten wij voor hen bidden van de Fontein van alle goed. Gelijk de leraar, die zich wijdt aan de bediening des woords en aan het gebed, de geschiktste persoon is om te vermanen, zo is hij ook de geschiktste persoon om te zegenen, en te bidden voor hen, die zich in die staat begeven.

2. Wij behoren elkanders welvaren en voorspoed te begeren en er om te bidden, zover moet het van ons wezen om ze elkaar te benijden of te misgunnen.

A. Hier nu bidden zij voor Ruth: De Heere make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea. Dat is: God make haar een goede huisvrouw en een vruchtbare moeder. Ruth was een deugdzame vrouw, en toch had zij de gebeden harer vrienden nodig, om door Gods genade een zegen te worden voor het huisgezin, waarin zij kwam. Zij bidden dat zij als Rachel en Lea zou zijn,

veeleer dan als Sara en Rebekka, want Sara had maar een zoon, en Rebekka slechts een, die in het verbond was, de andere was Ezau, die verworpen werd, maar Rachel en Lea hebben het huis Israels gebouwd, al haar kinderen waren in de kerk, in de gemeente des Heeren, en haar nakroost was zeer talrijk. "Moge zij een bloeiende, vruchtbare *wijnstok wezen aan de zijden van uw huis.*"

B. Zij bidden voor Boaz, dat hij moge voortgaan met kloekelijk te handelen in de stad, waarvan hij een sieraad was en al meer en meer vermaard zal worden. Zij wensen dat de vrouw een zegen moge worden voor de bijzondere zaken van het huis, en dat de man een zegen moge zijn voor de openbare zaken van de stad, dat zij in haar plaats en hij in de zijne was, deugdzaam en voorspoedig zijn mogen.

Merk op: het middel om vermaard te worden is kloekelijk of waardiglijk te handelen. Grote vermaardheid moet door grote verdiensten verkregen worden. Het is niet genoeg om niet onwaardiglijk te handelen, argeloos of onschadelijk te zijn, maar wij moeten waardiglijk handelen, nuttig zijn en dienstbaar aan ons geslacht, zij, die waarlijk in goeden zin vermaard willen wezen, moeten als lichten schijnen in hun plaats.

C. Zij bidden voor het gezin. *Uw huis zij als het huis van Perez*, dat is: "Het zij talrijk, het vermenigvuldige grotelijks, zoals het huis van Perez vermenigvuldigd is." De Bethlehemieten waren van het huis van Perez, en wisten hoe talrijk het was. In de verdeling van de stammen heeft deze kleinzoon van Jakob de eer gehad, die geen van de anderen, behalve Manasse en Efraïm, gehad hebben, namelijk dat zijn nakomelingen gesplitst werden in twee onderscheiden geslachten, die van Hezron en van Hamul, Numeri 26:21.. Nu bidden zij dat het geslacht van Boaz, dat een tak was van die stam, in vervolg van tijd even talrijk en groot zal worden als die gehele stam nu was.

Ruth 4:13-22

Hier is:

1. Ruth een huisvrouw. Boaz nam haar met de gebruikelijke plechtigheden in zijn huis, en zij *werd hem ter vrouwe*, vers 13.. De gehele stad heeft ongetwijfeld de verhoging toegejuicht van een deugdzame vrouw, zuiver en alleen om haar deugd. Wij hebben reden te geloven dat Orpa, die van Naomi naar haar volk en haar goden is teruggekeerd, lang niet zo bevorderd is geworden als Ruth. Hij, die alles verlaat voor Christus, zal meer dan alles in Hem vinden, het zal veelvoudig beloond worden in deze tijd. Nu kon Orpa wel wensen ook met Naomi te zijn gegaan, maar, evenals de andere nabestaande, stond zij zichzelf in het licht. Boaz had gebeden dat deze vrome bekeerlinge het volkomen loon zou ontvangen voor haar standvastigheid en moed van de God Israëls, *onder wiens vleugelen zij gekomen is om toevlucht te nemen*, en nu werd hij het werktuig hiervoor, hetgeen een verhoring was van zijn gebed, en er toe bijdroeg om zijn eigen woorden te doen uitkomen. Nu had zij te gebiedten over de dienstmaagden, met wie zij zich vergezeld had, en over de velden, waar zij aren had opgelezen. "Zo is het dat God soms de geringe uit het stof opricht om te doen zitten bij de prinsen," Psalm 113:7, 8.

2. Ruth een moeder. De Heere gaf haar dat zij zwanger werd, want de vrucht des buiks is Zijn beloning, Psalm 127:3. Het is een van de sleutelen, die Hij in Zijn hand heeft, en soms maakt Hij de onvruchtbare, die dit lang geweest is, een blijde moeder van kinderen, Psalm 113:9, Jesaja 54:1.

3. Ruth nog een schoondochter, en dezelfde die zij altijd geweest is, voor Naomi, die zo weinig vergeten was, dat zij de voornaamste deelgenote was in deze nieuwe blijdschap. De goede vrouwen, die bij de geboorte van het kind tegenwoordig waren, wensten er haar nog meer geluk mee dan aan Boaz of Ruth, omdat zij het huwelijk tot stand heeft gebracht, en het het geslacht van haar man was, dat er door opgebouwd werd. Zie hier evenals tevoren, welk een waas van Godsvrucht er toen verspreid lag over de gewone uitdrukkingen van beleefdheid onder de Israëlieten! Gebed tot God vergezeld het sluiten van het huwelijk, vers 11., en lof aan God de geboorte van het kind. Hoe jammer dat deze vrome spreekwijze in onbruik is onder de Christenen of ontaard is in formalisme. "*Geloofd Zij de Heere*, die u deze kleinzoon gezonden heeft vers 14, 15.

a. Die de bewaarder is van de naam van het geslacht, en die, hoopten zij, vermaard zou worden, omdat zijn vader dit was.

b. Die haar later, naar zij hoopten, gehoorzaamheid en vriendelijkheid zou bewijzen, omdat zijn moeder dit gedaan heeft. Indien hij op haar ging gelijken, dan zou hij een troost wezen voor zijn oude grootmoeder, een verkwikker van haar zielen zou zo dit nodig mocht wezen, haar ouderdom onderhouden. Het is zeer troostrijk voor hen, die op jaren komen, om diegenen, die uit hen zijn voortgekomen, te zien opgroeien, en die door de zegen van God hun tot steun zullen wezen, als de jaren komen, wanneer zij die steun nodig zullen hebben, en waarvan zij zullen zeggen: wij hebben geen lust in de zelf.

Merk op: zij zeggen van Ruth, dat zij Naomi heeft liefgehad, en haar daarom beter was dan zeven zonen. Zie, hoe God in Zijn voorzienigheid soms het gebrek en het verlies vergoedt van die

bloedverwanten, van welke wij de meesten troost hebben verwacht, van diegenen, in wie wij het minst verwacht hebben. De banden van de liefde blijken sterker dan die van de natuur, en er is een vriend, een liefhebber, die meer aanleeft dan een broeder, en zo was hier een schoondochter beter dan een eigen kind. Zie wat wijsheid en genade al niet doen zullen!

Nu wordt hier:

a. Aan het kind een naam gegeven door de naburinnen, vers 17.. De goede vrouwen wilden, dat hij Obed, een dienstknecht, genoemd zou worden, hetzij ter gedachtenis aan de geringheid en armoede van de moeder, of in het vooruitzicht dat hij later een trouw en ijverig dienstknecht zo worden van zijn grootmoeder.

Het is voor degenen, die van nog zo goede geboorte zijn, geen oneer om dienstknechten te zijn van God, van hun vrienden, en van hun geslacht. Het motto van de prins van Wales is: "Ich die-Ik dien."

b. Het kind wordt verzorgd door de grootmoeder, door haar gekoesterd, toen het door zijn moeder gespeend werd, vers 16.. Zij zette het op haar schoot ten teken van haar tedere liefde en van haar zorg. Grootmoeders zijn soms zeer gehecht aan kleinkinderen.

4. Hierdoor komt Ruth op de lijst van de voorouders van David en Christus, hetgeen de grootste eer voor haar was. De geslachtslijst gaat hier van Perez door Boaz en Obed, tot David, en leidt aldus tot de Messias, en is bijgevolg geen eindeloze geslachtsrekening.